

• Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζῆσται ἄνθρωπος •

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 15 Αὐγούστου 1859.

Ἄριθ. 15.

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΝΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΣΗ ΤΗΝ
ΣΥΖΥΓΟΝ ΤΟΥ.

Πρότινων ἐτῶν ἐν τῇ πόλει Λουϊσβίλλης τῶν Ἡ. Π. τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον τρία Ἰαδικὰ ἐσυνείθισον νὰ συνέρχωνται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ Κυρὰ Λισαβὴ Πρὴν ἦτον ὁ νόμιμος φύλαξ. Τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Λουϊσβίλλης ὡς καὶ τὰ τοῦ ὅλου κράτους ἀπεφασίζοντο μεταξὺ αὐτῶν. Ἐφημερίδες ἀφηροῦντο ἀπὸ τὰ περικαλύμματα τῶν, καὶ πᾶσα ὑποπτος ἐπιστολὴ ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτὰς μέρας τῶν μυστικῶν τῆς. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ προσοχὴ τῶν ἀπεβρόχθη ὑπὸ τινος ἐπιτολῆς διευθυνομένης.

Πρὸς τὸν Κρίριον Ἰωάννην Οὐίλλιαμς
Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Πτερυγίζοντος
Ἄετου.

Εἰς Λουϊσβίλλην.

Συνέβλεψεν αὐτὴν μετὰ προθυμίας ἐντὸς τῶν μακρῶν δακτύλων τῆς ἡ κυρὰ Σμιθ. Ἡ πολυσαρκὸς ξενοδόχος τοῦ « Πτερυγίζοντος Ἄετου » ἐχώσε τὴν μῆτην τῆς διὰ νὰ ἴδῃ μέσα εἰς αὐτὴν, ἐνῶ ἡ διευθύντρια τοῦ ταχυδρομείου τῆς ὁποίας ἡ περιέργεια ὑπεκρίνετο τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς θέσεώς τῆς, ὕψωσεν ἀπαγορευτικῶν δακτύλων κατὰ πάσης βιαιοπραγίας. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο καλῶς συνεπτυγμένη καὶ γαργαμμένη διὰ πυκνῆς καὶ δυσαναγνώστου γραφῆς. Αἶφνης τῆς κυρίας Σμιθ τὸ βλέμμα

προσκάθητο σφοδρότερον εἶχε κατορθώσει νὰ ξεδιαλύνῃ μίαν περίσσοδον Ἡ ἐπιστολὴ ἐπέσεν ἀπὸ τὴν χεῖρά τῆς. « ὦ! τὸ τέρας » ἀνέκραξε φοικιώσα ἡ πολυπράγμων, καὶ πάραυτα ἡ ξενοδόχος καὶ ἡ ταχυδρομὸς ἤρπασαν τὴν τρομερὰν ἐπιστολὴν, καὶ κατῳρίωσάν ἐπίσης νὰ ἀναγνώσωσι τὰς ἐξῆς λέξεις.

« Ἀῦριον τελειόνομεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ γέυμα ἄλλα λυποῦμαι, διότι ἐπιμένεις εἰς τὸ νὰ φαρμακεύσῃς τὴν σύζυγόν σου, ἐπειδὴ ἡ πράξις εἶναι φοικωδεστάτη. »

Οὐδεμίαν συλλαβὴν περιπλέον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀναγνώσωσιν, ἀλλ' ὅ,τι εἶχον ἀναγνώσει ἦτο ἀρκετόν. « Μοὶ εἶπεν » εἶπε πνευστιώσα ἡ ξενοδόχος, « ὅτι περιμένει κυρίαν τινὰ καὶ κύριον εἰς τὸ γέυμα. ὦ! τὸν ἀγχιεῖον! Ἀκούτε ἐκεῖ νὰ θελήσῃ νὰ φαρμακεύσῃ μίαν κυρίαν μέσα εἰς τὸν Πτερυγίζοντα Ἄετον, καὶ μάλιστα τὴν σύζυγόν του! Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδω τὸν σύζυγόν μου νὰ μὲ φαρμακεύῃ. »

Ἐπέθεσα ὅτι ὑπῆργέ τι ὑποπτον εἰς αὐτὴν τὸν ἄνθρωπον. « Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐργάζονται νὰ ζοῦν ἐκεῖ ὅπου κανεὶς δὲν τοὺς γνωρίζει χωρὶς κανένα σκοπόν, εἶπεν ἡ κυρὰ Σμιθ.

« Τολμῶ νὰ εἶπω, εἶπεν ἡ διευθύντρια τοῦ ταχυδρομείου, ὅτι τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομά του δὲν εἶναι Οὐίλλιαμς »

« Ὅσον δὰ δι' αὐτὸ δὲν ἠξέσρω, » διέκοψεν ἡ ξενοδόχος, « ἀλλὰ τὸ ὄνομα Οὐίλλιαμς εἶναι πολὺ καλὸν διὰ τὴν κρεμάλαν. Οὐίλλιαμς ὀνομάζετο καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἐδολοφόρησε τὴν οἰκογενεῖαν Μαρ, καὶ Οὐίλλιαμς ἐκεῖνος ὅστις ἐφόνευσε τὰ κακόμοιρα ἐκεῖνα παιδία. Τολμῶ νὰ πῶ ὅτι εἶναι κανένας συγγενῆς τῶν. Ἀλλὰ νὰ τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν

Πτερυγίζοντα Ἀστὺν! Μπορῶ νὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν εἶναι τόπος διὰ τέτοια κλωμάτα, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φαρμακεύσῃ τὴν γυναῖκά του μέσ' τὸ σπῆτι μου. Ἀς πᾶγῃ νὰ χαθῆ ἀπὸ τῶρα εὐθὺς, καὶ ἄς ἦναι καὶ νύκτα. Ὁ ἄνθρωπος ἐγὼ ἢ ἴδια τὸ γράμμα. »

« Ὡς ἀφανίσθηκα, ἀν ἀκουσθῆ ὅτι βλέπω μέσ' τὰ γράμματα εἶπεν ἡ διευθύντρια τοῦ ταχυδρομείου, πεπεισμένη ὅτι ἦτο κάλλιον νὰ ἀφήσῃ τὸν σύζυγον νὰ φαρμακεύσῃ τὴν σύζυγόν του ἐν ἀνάσει παρὰ νὰ τρέξῃ αὐτὴ ὅποιονδήποτε κίνδυνον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Κυρία Σμιθ ἀντέστη εἰς πᾶν βίχιον μέτρον μὴ θέλουσα νὰ ἀναμιχθῆ εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ οὕτως ἡ ὁμήγουρις διελύθη ὡς ἀνεῖθε ἑθεώρησε συμφέρον κακῶν τῶν ἀφῆσῃ τὴν Κυρίαν Οὐίλλιαμς εἰς τὴν οἰκτράν τύχην της. Ἀλλ' ἡ ξενοδόχος τοῦ Πτερυγίζοντος Ἀστὺ οὐσα κοινωνικωτάτης διαθέσεως δὲν ἠδύνατο ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν νὰ φυλάξῃ τὸ μυστικόν, καὶ μὴ ἔχουσα γνωρίμην τοῦ γυναικείου φύλλου ἐν τῷ καταστήματι ἐκτός τῆς ὑπηρετίδος τὸ διεκρίνωσε πρῶτον εἰς αὐτὴν καὶ ἔπειτα εἰς τὸν σύζυγόν της ὡς μυστικώτατον. Ἡ σύσκεψις των διήρκεσε πολλὴν ὥραν πέραν τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ἐπὶ τέλος ἐφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπειδὴ τὸ δηλητήριον τὸ ὅποιον ἤθελε φέρε τὸν θάνατον τῆς κυρίας, ἠδύνατο νὰ ἀποδοθῆ εἰς βλαβερά τινὰ συστατικά, περιεχόμενα εἰς τὰ πατάτων, ἤτο προτιμότερον νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν της. Διὰ τοῦτο λοιπὸν πρῶτη φροντίς τοῦ ξενοδόχου τὴν ἐπιούσαν πρῶτην ὑπῆρξε τὸ νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἵππου του, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Κυρίου Κράμπτον τοῦ πλησιεστάτου δικαστοῦ, ἐπὶ σκοπῶν τοῦ νὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ διατάξῃ νὰ συλλάβωσι τὸν ἐγκληματίαν παρ' αὐτῆ τῆ τραπέζης τοῦ γεύματος, ἥτις ἐμελλε νὰ γείνη ἡ σκηνὴ τοῦ ἐγκλήματος. »

« Μὰς πρὸς ἡμέρας σουπὴν σήμερον, εἶπεν ἡ ξενοδόχος εἰς τὴν παιδίσκην της, καὶ δεικνύουσα πρὸς τὸν Κύριον Οὐίλλιαμς ὅπως διέβαινε « Νομίζεις, εἶπεν ὅτι δύναται εὐκόλως νὰ εἴψῃ φαρμάκι μέσα εἰς τὸν ζωμόν. Φαίνεται κλωμαμένος διὰ τέτοιαις διαβολαῖς. »

Αἱ δύο ὥραι μετὰ μεσημβρίαν ἐσήμαναν, καὶ ἀπὸ μισθωτῆς τινος ἀνάξιας κύριος τις καὶ κυρία εἰσήλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τῆς ξενοδόχου τὸ ἔλεος ἐδιπλασιάσθη.

« Τοιούτων ὥραιον πλάσμα! μόλις νὰ ἦναι δεῖα ἐννέα ἑτῶν εἶπε κατὰ νοῦν ἄλλὰ βλέπω τί τρέχει ὁ παλιόγερος τὴν ζουλεύει. »

Πᾶσα προσπάθεια τοῦ νὰ ἐλύσῃ τὸ βλέμμα τῆς κυρίας ὑπῆρξε ματαία. Ἐκάθησαν εἰς τὸ γεῦμα. Ἡ ξενοδόχος ὑπηρετεῖ εἰς τὴν τράπεζαν παρακίπτουσα ἀδικόπως ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἤρχετο κανεὶς, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ μὴ συμβῆ τίποτε, ὅτε εἶδε μετὰ τρόμου τὴν κυρίαν φέρουσαν μίαν κουταλίαν σουπῆς εἰς τὰ χεῖλη της. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῆ, καὶ ἀπάσασα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς ἀνεβόλεσεν « Ἀθωάτα-

τον κοριτσάκι μου, ἡ σουπὴ εἶναι φαρμακευμένη. » Ἀπαντες ἀνεπήδησαν, ἐντρομοὶ καὶ τεταραγμένοι, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ τραγὴ ἠύχθη εἰς μάλλον. Θόρυβός τις ἠκούσθη εἰς τὴν διάδρομον, καὶ πάραυτα εἰσώρησε σῶμα ἀστυνομικῶν κλητῶν, δύο ἐκ τῶν ὁποίων συλλαβόντες τὸν Κ. Οὐίλλιαμς προσέδρασαν αὐτὸν εἰς τὴν ἔδραν του.

« Χαίρω, κυρία μου, εἶπε σεμνυνόμενος ὁ ἀστυνόμος διότι μετὰ τὸν θεὸν ὑπῆρξε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας σας κατὰ τῶν ἀνοσιῶν σκοπῶν τοῦ αἵσχους τοῦτου τῆς ἀνθρωπότητος, (δεικνύων πρὸς τὸν Κ. Οὐίλλιαμς.) »

« Τὴν ζωὴν μου! ἀνεβόλεσεν ἐκθαμβος ἡ κυρία. »

« Ναι, κυρία μου, ἡ ματαία περιέργεια δύο πολυπραγμόνων γυναικῶν ἀπέβη σωτηρίας. » Ὁ εὐγλωττος ἀστυνόμος προὐχόμενος εἰς τὸ νὰ διηγηθῆ λεπτομερῶς τὴν τρόπον ἀνεκάλυφθη τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιθουλῆς ἐπιστολῆς ἄλλ' ὅτε ἐφθασεν εἰς τὰς τρομερὰς λέξεις. — « Ἀὔριον τελειοῦμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ γεῦμα, ἀλλὰ λυπούμαι, διότι ἐπιμένεις νὰ φαρμακεύσῃς τὴν σύζυγόν σου... » διεκόπη ὑπὸ βροντώδους γέλωτος παρὰ τοῦ κυρίου, παρὰ τῆς ἀδικηθείσης σύζυγος καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ δεσμοῦ, καὶ γενομένου οὕτω κολητικῶν τοῦ γέλωτος ἤρχισαν νὰ γελῶσι καὶ αὐτοὶ οἱ κλητῆρες.

« Δύναμαι νὰ σὰς ἐξηγήσω τὰ πάντα, διεκόψεν ἐπὶ τέλος ὁ νέηλος κύριος. Ὁ Κύριος Οὐίλλιαμς ἦλθεν ἐνταῦθα διὰ τὴν ἀνάγκησιν, ἥτις εἶναι ἀναγκία διὰ τοὺς μεγαλοφύεις ἄνδρας. Συνθέτει μελόδραμα ἐπιγραφόμενον Ἡ εὐδαιμόνι μου, τοῦ ὁποίου τὴν τελευταίαν πράξιν ὑπέβαλεν εἰς τὴν κρίσιν μου, ἐγὼ δὲ ἀπεδοκίμασα τοῦ νὰ φαρμακεύσῃ τὴν ἡρωίδα του. Ἡ νεανίς αὕτη εἶναι θυγάτηρ μου, καὶ ὁ δέοντες πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ δὲ Κ. Οὐίλλιαμς εἶναι νυμφευμένος μόνον μετὰ τῆς Μούσας. »

Ὁ ἀστυνόμος ἐκθαμβος καὶ ἐντροπόμενος ἐφίθρισε λέξεις τινὰς σείων τὴν κεφαλὴν του, καὶ κηρύττων ὅτι τὰ θεάτρα εἶναι καταγνώγια διαφθορᾶς.

Ο ΓΑΜΟΣ.

Οἱ θεωροῦντες προσεκτικῶς τὰ τοῦ βίου καὶ βλέποντες, τὰς εἰσόδας καὶ ταλαιπωρίας μετὰ τὸν σύζυγον καὶ διαζύγια οὐχὶ σπάνια, δικαίως ἐρωτῶσιν ἐαυτοὺς μετὰ δισταγμοῦ, ἂν πρέπει νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν ἕγγαμον βίον. Καθ' ἡμετέραν γνῶμην πολλὰ ἐκ τῶν δυσκολιῶν τὰς ὁποίας ὑποφέρουσιν οἱ ἕγγαμοί, πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ὅτι πρὸ τοῦ γάμου ὀλίγιστα γινώσκουσι περὶ τῶν ιδιοτήτων καὶ ἐλαττωμάτων ἀλλήλων.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐρωτοθωπείας (la cour) τὰ πάντα φαίνονται προδότερωτα, τὰ πάντα ποιητικὰ καὶ μακαριώτατα, ἕως οὗ συνδεθῶν ἀδιάλυτος δεσμός, καὶ τότε τὰ ἐλαττωμάτια τὰ ὁποία εἶχον διαφύ-

γει τὴν πρακτικὴν τοῦ ἐραστοῦ, ἀρχίζουσι νὰ φαίνονται ἐν πρὸς ἐν καὶ μὰς φαίνονται ἐκπλακτικὰ, διότι ἦσαν ἀπροσδόκητα. Σπανίως συμβαίνει ὥστε ὁ γάμος νὰ ἦναι δικαίως ἐρωτοθωπεία, καὶ οἱ μελετώντες αὐτὸν πρέπει νὰ ἔχωσι τοῦτο πρὸ ὀφθαλμῶν. Διακρίνουσας τῆς ἐρωτοθωπείας οὐτὲ μύθος ὑπάρχει, οὐτὲ αἱ μυρίαι δυσχερεῖαι, αἵτινες εἰσὶν ἀχώριστοι ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν τῶν τέκνων, ἀλλ' ἐκάτερος τῶν ἐρωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑποκρίνονται ἀγγεϊκὰς ιδιότητας καὶ ὑπεράνθρωπον τελειότητα χαρακτηροῦς ἐπικλύπτοντες πᾶν ὅ,τι ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει ἀξιοῦμενον. Ἀλλ' ἐὰν ἀντὶ νὰ ὑποκρίνεται ἤθελον καὶ μετὰ τὸν γάμον εἰσακολουθεῖ νὰ διατηρῶσι τὴν αὐτὴν ἐρασιμότητα τοῦ χαρακτῆρος πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἀντὶ νὰ καλύπτωσι τὰς ἀθεραπεύτους ἐλλείψεις των ἤθελον προδικῆσαι τοὺς συζύγους εἰς αὐτὰς πρὸ τοῦ ἕμεναίου, τότε φρονούμεν ὅτι ὁ γάμος ἤθελε περιποιεῖ εὐδαιμονίαν.

Διότι ἐν τῇ κηλίᾳ δὲν περιεβλήθη ἴνα πικρὰν τὴν ἡδύτητα τοῦ ὑπὸ τοῦ δαμασκειοῦ τεθραυσμένου ἐγγάμου βίου, διὰ τί νὰ μὴ ἀπορῆξῃ δικαίως ἀπόλαυσις ἐρωτος, οὐλίας, συμπαιθείας, καὶ ἡ ἐκ τῆς ὀρθῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων ἠδονὴ καὶ ἡ ἀγαλλίασις, ἢν παρέχουσι τοῖς γονεῦσιν οἱ κακοὶ τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς; Ναι, φρονούμεν ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ἐπὶ τῆς θρησκείας τεθραυσμένος γάμος πολλὰ καὶ μεγάλα ἔχει βέλγητρα εἶναι ἀξιοσύστατος, εἶναι θεῖος, ἐθνοφυλῆς καὶ σωτήριος. Τοιῶν δὲ εἶπεν ὅτι ἐστὶν ὁ ἰσχυρότατος μοχλὸς τῆς μελλούσης εὐκαιρίας τοῦ ἐθνους ἡμῶν, ἐὰν ἔχη συμβουλήν τὴν ὀλιγαρχικὴν, τὴν λιτότητα, τὴν οἰκονομίαν καὶ καθαριότητα, καὶ ἐν γένει τὸ ἐνδιαίτησθαι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ σφοδρότατον ἐλατήριον πρὸς φιλοπονίαν καὶ δαστηριότητα. Λυπηρὸν δὲ καὶ ἀδικον καὶ ἀηδὲς μὰς φαίνεται τὸ νὰ παρατείνωσι τινες τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου χρέους πέραν τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος, καὶ ἐπονειδίστων τὸ νὰ ἀποβλέπωσι τινες εἰς τὸ θεῖον τοῦτο μυστήριον ὡς εἰς μέσον πλουτισμοῦ, ὡς εἰς τὴν καλλίστην κερδοσκοπίαν τοῦ βίου των.

Οὗτε ἀδελφὰς οὗτε θυγατέρας ἔχομεν ἀνεκδότους, ἀλλ' εἰς τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἐθνους ἡμῶν ἀποβλέποντες εὐχόμεθα ὅσον τάχιστα νὰ ἐκλειψῶσιν αἱ περὶ γάμου στρεβλαὶ ἰδέαι καὶ νὰ διαδοθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ αἰσθητικὴ εὐγενεῖς, ὑψηλὴν καὶ ἐθνοσωτήριον.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Γεωλογικά.—Μεταξὺ τῶν νεωτάτων καὶ περιεργωτάτων ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένων συνομιλίας εἶναι ἀνακαλύψεις τινες περὶ τῶν ὁποίων οἱ γεωλόγοι τῆς Εὐρώπης ἀπορούσι μεγάλως τοσοῦτον ὡς ἔκτακτος συνέλευσις τῆς Γεωλογικῆς ἐταιρίας συνῆλθον ἴνα συζητήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ ἀνακάλυψις ἐργαλείων ἐκ

πρώτου λίθου (τοιχαμάκοιτραί) μαχαίρων δηλαδὴ καὶ ἀξινῶν, πλησίον τοῦ Ἀμιεννοῦ (Amiens) πόλεως τῆς Γαλλίας, εἰς τὸν πυθμένα στρωμνῆς ἐκ χαλκίων, εἰκοσι ποδῶν περίπου ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἰσι πολυάριθμα!

Ἄλλη τοιαύτη ἀνακάλυψις εἶναι ἡ ἐξόρυξις σπηλαίου τινός (Grotte di Maccagnone) πλησίον τοῦ Πανόριου (Palermo) ὑπὸ τοῦ δόκτορος Φαλκονέρου, ἐνθα εὐρέθησαν ὅσα παμπληθῆ εἰδῶν τῶν ζῶων μὴ ὑπαρχόντων πλέον, μετὰ τεμαχίων ζυλινθράκων, καὶ μαχίρων. Τὸ διαφέρειν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης δύναται νὰ συμπεράνη τις ἐκ τοῦ ὅτι ἱπποπόταμοι ὡς φαίνεται ἐβρίθων ἐνταῦθα!

ΚΕΝΟΔΟΞΙΑ ΤΩΝ ΕΝΔΟΣΙΩΝ ΑΝΑΡΩΝ.

Ὅτε ὁ Καίσαρ κατέστη φάλακρος ἐφόρει ἀκαταπαύστως τὰς δάφνας μετὰ τὰς ὁποίας μὰς παριστάσθαι αὐτὸν τὰ νομίσματα, θέλων νὰ καλύπτῃ τὸ ἐλλείτωμα τοῦτο. (*)

Τοῦ Κικέρωνος ὁ ἐγωϊσμὸς ἦτο τοσηῦτος ὥστε συνέθετο ἐξάμετρον πρὸς ἐπαῖνον ἑαυτοῦ, *Oh, fortunatam natam me consule Romam.* Ὡ μακαρία ἡ πόλις ἡ μ' ἕσαστο ἔπειθε Ῥώμη, διὰ τὸν ὅποιον στίχον δικαίως τὸν ἐσαύτιρον δ' Ἰουβενάκτου.

Περὶ δὲ τοῦ Μαικήνα ἐρρήθη ὅτι ἐκυβέρνα τὴν Ῥώμην διὰ τῶν δακτυλιοφόρον δακτύλων του.

Ὁ Σίρ Οὐάλτερ Ραλείς ἴσως ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος καλλωπιστὴς τοῦ κόσμου. Τὰ πόδιλά του εἰς ἐπισήμους ἡμέρας τῆς αἰλῆς ἦσαν τοσοῦτον κεκοσμημένα διὰ πολυτίμων λίθων ὥστε ἡ ἀξία των ὑπερέβαινεν εἰς χιλιάδας λιρῶν! ἐφόρει δὲ πανοπλίαν ἐκ στερεοῦ ἀργύρου καὶ σπάθη ἀδάμαντοκόλλητον καὶ ζώνην, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἦτο ἀνυπολόγητος.

Ὁ μέγας Καρτέσιος τοσοῦτον ἐπεριποιεῖτο τὴν φενάκην του, ὥστε ἐφόρατε πάντοτε τέσσαρας ἢ πάντα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἱματισμοῦ του κατὰ δὲ τοῦτο ἐμιμήθη αὐτὸν ὁ Σίρ Ροχάρδος Στεῖλντς ὅστις ποτὲ δὲν ἐδαπάνη ὀλιγώτερον τῶν τεσσαρῶν λιρῶν δι' ἐκάστην φενάκην του.

Ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐσεμνύνετο διὰ τὸν μικρὸν πόδα του.

Βοϊτάρδος, ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς ὁσάκις εὕρισκε κατὰλληλον ὄνομα διὰ κανέν ποιητὴν τοῦ διώριζε νὰ κρούωσι τοὺς κώδωνας τοῦ χωρίου του.

Ὁ δὲ Λόρδος Βύρων εἶναι ὄλος κενοδοξία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, σεμνυνόμενος διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν του, τὴν εὐγενὴ καταγωγὴν του, τὴν μιανθρωπίαν του, καὶ δι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἠθικὰ ἐλαττώματά του πρὸ πάντων ὅμως διότι ἵππευε καλὰ καὶ εἶχεν ὠραίαν χεῖρα!

(*) Δυστυχῶς καὶ ὁ συντάκτης τοῦ Φιλοκάλου σφαλᾶς εἶναι ἀλλ' οὐτὲ ὅστις εἶπε διὰ νὰ καλύψῃ τὴν φαλάκρην του, οὕτε φενάκην ἔχει σκοπὸν νὰ φορῆσῃ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Πολλάκις οί άνθρωποι όνειδιζοῦσι τοὺς ἄλλους διὰ πράξεις, τὰς ὁποίας μὴ δυνάμενοι νὰ κάμωσιν αὐτοὶ ὀργίζονται.

Ποτὲ μὴ κάμης δι' ἐπιτρόπου ἐκείνου, τὸ ὅποιον δύνασαι νὰ κάμης μόνος σου.

Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἕκαστος δύναται νὰ δικιρέσῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν δικίρασιν; — Τὸ ὕδωρ.

Ἐπεθύμουν νὰ μὲ ἰατρεύσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ νὰ σκόνωμαι ἀργὰ τὸ πρῶν, εἶπεν ὁ κληρὸς τις σύζυγος στρεφόμενος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του. Ἄς δοκιμάσωμεν τὴν ὑδροθεραπευτικὴν, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ χύνουσα ἐπ' αὐτοῦ λεκάνην πλήρη ὕδατος.

Ἄγνώμων τις υἱὸς όνειδιζόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του διὰ τὴν ἀχαριστίαν του «Καὶ τί σοὶ χρεωστῶ, εἶπεν, ἂν δὲν ἤθελες γεννηθῆ σὺ. ἤθελα νὰ εἶμαι ὁ ἄμεσος κληρονόμος τοῦ γέροντος καὶ πλουσίου πάππου μου.»

Προτάσεις Γάμου.

Γαμβρός. Καλημέρα, Στρακτούλα. Τί κάνεις; καλὰ εἶσθαι;

Νύμφη. Ὡ! Καλῶς τὸ Γιάννη! Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; Τί τρέχει;

Γαμβρός. Μαθὲς δὲν ξέρεις; ὁ παπὰς καὶ ὁ κουμπάρης εἶναι ἔτοιμοι.

Νύμφη. Πόσα ἔχεις ἔς τὸ κεμέρι;

Γαμβρός. Πέντε τάλλαρα.

Νύμφη. Ὁ Δημητρός ὁ μάγειρας τοῦ μουσίου ἴζιμις ἔχει δέκα τάλλαρα καὶ ἓνα τετζερέ. Πολλά τὰ ἔτη σας.

Σημ. Ὑποθέτομεν ὅτι ὁ Γαμβρός ἀνεχώρησε περίλυπος.

Νεόπλουτὸς τις κατὰ μίμησιν τῶν ἀριστοκρατῶν ὑπάγει νὰ ζητήσῃ μέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ ζητήτῃ ἐπιθυμίας, καὶ εὐρών θέσιν τινὰ ἧτις τοῦ ἤρεσεν, ἠρώτα τοὺς χωρικοὺς ἂν τὸ κλίμα ἦτο ὑγιεινόν. «Ὡ! ὅσο δά γι' αὐτὸ, ἀφροντικῶς, μὴ φοβᾶσαι κανέναν μελλουνίστας δὲν ἀπέθιχεν ἀκόμη ἐδῶ.»

Ἄγαθὸς τις χωρικός θέλων νὰ ἀγοράσῃ παρακείμενόν τινα ἀγρὸν καὶ μὴ ἔχων πρόχειρον τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα, παρεκάλεσε τὸν γείτονά του, ἐπίσης ἀγαθὸν, νὰ τὸν δανείσῃ τὴν ποσότητα

ταύτην. Οὗτος δὲ ἐν τῇ καλοκαίρῳ αὐτοῦ λαθὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸ βαλάντιόν του καὶ τὴν πίπταν του ἦλθεν εἰς τοῦ γείτονός του καὶ καθήσας μετ' αὐτοῦ παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ καπνίζων καὶ πίνων, συναμύλιαι μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

—Μὰ καλὰ, Γιάννη, ξέρεις ὅτι σὲ τέτοιαις περιστασιν δίνουσι ἓνα γράμμα πού τὸ λένε μολογία.

—Ναί, μπαρμπα-Γιώργε, τὸ ξέρω, μὰ ξέρεις γράμματα νὰ τῇ γράψῃς; ἐγὼ δὲν ξέρω.

—Θαρρῶ πῶς ὁ παπὰς μας ξέρει νὰ γράφῃ.

—Νὰ στείλωμεν τὸ Δημητρὸ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μὰς γράψῃ τὴν μολογία.

Ὁ Δημητρός ἐστάλη εἰς τοῦ παπὰ, καὶ μετὰ μίαν περίπου ὥραν ἐπέστρεψε φέρον τὸ δρόλογον ἔχον ἓνα μεγάλον μεγάλον σταυρὸν ἐν ἀρχῇ κατωθεν δὲ αὐτοῦ ἐσημαίωσαν καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἕκαστος ἓνα σταυρὸν ἀντὶ ὑπογραφῆς.

—Τώρα, εἶπεν ὁ μπαρμπα-Γιώργης, πῶς τὴν κρατᾷ τὴ μολογία; ἐκεῖνος, πού ἐδάνεισεν, ἡ ἐκεῖνος, πού δανείστηκε;

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, μπαρμπα-Γιώργη, δὲν ἤξέρω, μὰ θαρρῶ πῶς ἐκεῖνος, πού δανείζει τὴν κρατεῖ.

—Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ μπαρμπα-Γιώργης, μὲ πρόδηλον συναίσθησιν τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ δικαίου, πρέπει νὰ τὴν κρατᾷ σὺ γιὰ νὰ θυμάσαι ὅτι δανείστηκες.

Οὕτω λοιπὸν τὸ δρόλογον ἐκρατήσεν ὁ χρεώστης; οὐχ ἦττον ὅμως ἐν καιρῷ τῷ δεόντι ὁ ἀγαθὸς χωρικός ἐπέστρεψε τὸ δρόλογον ὁμοῦ μετὰ τὰ χρήματα.

Κυρία τις ἠρώτησε τὸν πνευματικόν της, ἂν ἦτο ἀκαρτία νὰ βάλῃ τις ψιμμύθιον ὁ δὲ τῇ ἀπεκρίθη. Τινὲς εὐσεβεῖς χριστιανοὶ φρονοῦσι ὅτι δὲν βλάπτει, ἄλλοι δὲ κατακρίνουσιν αὐτὸ. Ἐγὼ ὅμως λαμβάνω τὸν μέσον ὄρον, καὶ σοὶ δίδω τὴν ἀδείαν νὰ τὸ φορᾷς εἰς τὸ ἔνα σου μάγουλο. »

Καινοβόλοντικὸς ἀστεϊσμός. — Ἡ κενοδοξία τῶν φητόρων μας εἰς τὸ νὰ ἀναφέρωσι συχνὰ χωρὶα ἐκ τῶν κλασικῶν συγγραφέων μας ἐνθυμίζει ἀστείον τινὰ, τὸν ὅποιον μετεχειρίσθη ποτὲ εἰς ἓκ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Ὁ περισημὸς Ἀγγλὸς συγγραφεὺς Σεριδὰν ἐπλήρωσέ ποτε ἐνθουσιασμοῦ τοὺς χωρικοὺς ἀντιπροσώπους τῆς κάτου βουλῆς, συμπεραίνων ζωηρὰν τινὰ προσώνησιν εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν με χωρίων τι τοῦ Ἡροδότου, τὸ ὅποιον αὐτοὶ ἐχειροκρότησαν μετ' ἀλλήλα γοῦ παραφροσύνης, καὶ ὅμως τὸ χωρίον τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ τυχρία καὶ φούρην συναρμογῆς λέξεων ἀσημάντων καὶ ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον προφερομένων. Ὁ περικλητὸς Πίττ λέγουσιν ὅτι ἐκράτει τὰς πλευράς του ὑπὸ γέλωτος διὰ τὸ ἀλλόκοτον τοῦ ἀστεϊσμοῦ τούτου.

Ἄρματα οὐδ' ἄλλως ἀμφιβάλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς κλίμακος ταύτης. Μόλις ὑπερέβη τὴν κατώφλιον, καὶ τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησεν αἰφνης ὑπὸ τοὺς πόδας μου. Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος κλίμαξ συνέχεται ἀκριβῶς μετὰ τὸ κατώφλιον, Στέφανε.

—Μεταξὺ τοῦ τοίχου τὸν ὅποιον εἶδον, εἶδον διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν μου, φράγκη, ἀπεκρίθη ὁ Μάκ-Νάθας, — τοῦ τοίχου τοῦ κατασφραγισμένου ὑπὸ βροχῶν, καὶ ὅμως φαινομένου τόσον ἀρχαίου ὡς ὁ κόσμος, μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ κατωφλίου ὑπάρχει τόπος διὰ δύο ἀνθρώπους. καὶ νομίζω ὅτι ἐκεῖ ἦσαν κεικρημένοι οἱ φρονεῖς τοῦ πατρὸς μου.

—Ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι δὲν ἠπατήθη, ἐπικέλαθον ὁ Πέρσηθαλ, καὶ ἐκάστη τῶν περιστάσεων τῆς τρομερᾶς ἐκείνης νυκτὸς εἶναι ἐγκραρυμένη μεσάμακτροῦς γρακτικῆς ἐν τῇ ἀνήκῃ του. — Προὐχώρου ἀσκήτως παραφροσύνης ὑπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ μου. Ἐπιβίβησ' ὅτι ἐπὶ τῆς σφραγῆς ὀφθαλμοῦ κατωφλίου, καὶ μόλις ἐγγίζων διὰ τοῦ ποδῆς, ἐπὶ διέβηνον βαθμίδας τινὰς τυχαίας, ἔπειτα ἐπὶ τῆς ὕψους τῆς ὑπογείου, ἔβην εἰς ὡς κερκινὸς πληκτικὸς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἄλλ' ἦσαν μόνον κατελημμένους ὑπὸ σκοτοδινίας, καὶ ἀμέσως ἠγέρθη ἀπρωτός.

Παντελής νῆξ με περιεκύβη. — Ἄνοιθεν τῆς κεφαλῆς μου εἰς μέγιστον ὕψος ἐφαίνετο ἀσθενῆς τις λάμψις, ἧτις ἦτο λάμψις τυχαία τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης διερχομένη διὰ τῆς μικρᾶς θύρας ἣν εἶχον ὑπερέβῃ.

Ἐπ' ἄλγιστον ἐσκέφθη νὰ ἀναβῶ πάλιν τὰς βαθμίδας τὰς ὁποίας εἶχον καταβῆ, διότι πῶς νὰ πιστέω ὅτι ἡ ὁδὸς ἦν κατὰ τύχην ἠκολούθησα ἡθελε με ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν Ἄβριεττον μου! Τὸ ὑπόγειον τοῦτο ἦτο ἴσως ἀδιέξοδον. Οὐδεμίαν εἶχον ἰδέαν περὶ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, οὐδὲ περὶ τῆς ἐκτάσεώς του. Τὸ σκότος ἐξετείνετο πανταχόθεν περὶ ἐμὲ ὡς ἀδιόρατον κάλυμμα.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔβητον πάλιν τὸν ποδὰ ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος, κίνημα ἀπερίσκεπτον μὲ ὄθησε διὰ τελευταίαν φοράν νὰ στράψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ δοκιμάσω πάλιν νὰ διέλθω τὸ κάλυμμα τοῦ σκότους ἐν ᾧ ἦμην ἐγκλεισμένος. Εἶδον παράδοξον θέγμα, τὸ ὅποιον τὸ λογικόν μου δὲν ἠδυνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ πιστέωσῃ. Ἐκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ ἀπορῶ τὸ ἀλόκοτον φάντασμα, ὅπερ προσέβαλε τὴν ὄρασίν μου, καὶ ὅπερ ὡς παράδοξον ἢ μάλλον ἀπίστευτον ἦν, μοὶ ἐπιβεβαίωσεν τὴν ἰδέαν ὅτι παρεφρόνουν. Ἄλλ' ὅτε ἠνώμα τὸς ὀφθαλμούς, τὸ εἶδον πάλιν, τὸ δέκριναι ἐντελῶς, καὶ ἀντὶ νὰ ἀναβῶ ὄρησιν παρὰ ταῦτα εἰς τὸ σκότος τοῦ ὑπογείου.

Εἰς ὑπέμετρον ἀπόστασιν, Στέφανε, εἰς ἀπόστασιν τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ λάβω θετικῶς ἀκριβῆ ἰδέαν, ἀλλὰ καθ' ἣν ἐμικρίνοντο τὰ ἀντικείμενα ὡς ἐφαίνοντο ἔχοντα τὸ ἀνάστημα κόρης (κόικλας), παρετήρησα ζωηρὰν λάμψιν, καὶ περὶ τὴν λάμψιν ταύτην τέσσαρες ἢ πέντε ἀνθρώπους

διακρινόμενοι; καὶ σιωπῶντες, ζωηρῶς, βίτινες προὐχώρου συμπεπικνωμένοι, φέροντες ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν πρᾶγμα τι λευκοῦ χρώματος.

—Ἀδελφὴ μου! τάλιπωρε ἀδελφὴ μου! ἀνεβήσασα.

Διότι ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐνόησα, ἠσθάνθη ὅτι τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον φέρον οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, τὰς ὁποίας ἡ ἀποχρωρῶσα ἡμᾶς ἀπέστασας, μοὶ παρίστα ὡς ἄλλοις κίοντες ἢ τὸ ἄδελφὴ μου, — ἡ τὴν πτώμα τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐκτοτε δὲν ἠδυνάμην νὰ διαστάξω. Ἐπρεπε νὰ τοὺς ἀκολουθήσω ὅτι ἤμποτε καὶ ἂν ἤθελε προκύψει, νὰ τοὺς φθάσω με οὐκ ὀκνητῶς βλαβῆν μου.

Ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις αὐτῶν εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν ἐδείκνυεν ὅτι ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἐμελλόν νὰ ἀκολουθήσω, δὲν ἦτο εὐθεία. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξκηρῶσῃ ἄλλως τοῦτο εἰμὴ ὅτι ἦμην εἰς ὑπογείους διόδους ἀπεράντου ἐκτάσεως. Ἡ οἰκία τοῦ Πέρσηθαλ ὕψοστα ἐπὶ τῆς μίας ἀκρας τῶν διόδων τούτων, ἡ δὲ ἑτέρα ἐτελεύτα Κύριος οἶδε ποῦ. Ἡ συνὸδιὰ συγκειμένη ἐκ πέντε ἀνδρῶν καὶ τῆς ἀδελφῆς μου Ἀβριεττῆς προὐχῶρε ἐν τῇ στοᾷ ὑπὲρ τὴν ζωηρὰν λάμψιν τῶν δάδων. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤξευρον πῶς νὰ προχωρήσω. Ὁ ὀδηγὸν τὴν συνοδίαν ἐγίνωσκε τὴν ὁδὸν, ἀλλ' ἐγὼ ἠγνόουν αὐτὴν παντελῶς.

Ἄλλὰ μὲ ἐμελε διὰ ταῦτα.

Μία μόνη γνώσις ὑπᾶρχεν ἐν ἐμοὶ ἢ βεβαίωτης ὅτι ἐμελλόν νὰ ἐμπέσω εἰς κινδύνους, διότι ἡ μικρὰ συνοδία δὲν ἠκολούθησε τὴν εὐθείαν ὁδὸν, καὶ ἐναρμόσθη αἰφνης εἰς ἐμὲ στρεφόμενη περὶ τινὰ διόδον τῆς ὁποίας ὁ τοίχος μοὶ ἐκρυπταν ὡς τότε τὴν λάμψιν τῶν δάδων.

Ἀισθάνεσαι, Στέφανε, ὅπως ἡ γνώσις αὐτὴ ἦτο ματαία, διότι μοὶ εἰδείκνυε τὸν κίνδυνον χωρὶς νὰ με διδάξῃ τὰ μέσα τοῦ νὰ τὸν ἀποφύγω.

Ὁ ὀδηγός μου, ἦτο ἡ συνοδία καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς. Ἰωόντι δὲ ἐξκολούθουν νὰ θεωρῶ τὴν νυκτερινὴν συνοδίαν, ὡς βλέπει τις τοὺς διαβάτας ἄνωθεν τοῦ φανοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἔταν προσεγγίζῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τοῦ πλατύτερον ἄκρον τοῦ τηλεσκοπίου.

Πραγματικῶς μὲν ὑπᾶρχε πολὺ μικρὰ ἑλπίς. Οὐχ ἦττον ὅμως ἔρχισα τὸν δρόμον μου, προτεινὼν τὰς χεῖρας ἐνα μὴ θραύσω τὴν κεφαλὴν μου διὰ μίαν, κατὰ τινος ἐξέχοντος καὶ ἀγνώστου τοίχου τοῦ ὑπογείου. Τὸ ἔδαφος τῆς στοᾶς ἦτο κατασφραγῆς, καὶ ἡ πορεία μου ἦτο ταχυτάτα. Ἐν τῷ ὄλγῳ μοὶ ἐφάνη ὅτι οἱ πρὸ ἐμοῦ βαδίζοντες ἀνδρες ἐμεγαλύνοντο ἐπαισθητῶς.

Ἡ ἀνδρία μου ἐδιπλασιάσθη. Ἄλλὰ καθόσον προὐχώρου, μαμακρυσμένος τις κρότος, ὅστις ἠκούετο τὸ πρῶτον ὡς ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς, ἐφθάνε διακεκριμένος εἰς τὰ ὦτά μου. Ἦτο δὲ ὡς ὁ κρότος πτώσεως ὕδατος καταπίπτοντος ἐκ μεγάλου ὕψους...

—Ὁ Μελανόζοος (Blackflood) γειμαρρός! ἐφθάνισεν ὁ Στέφανος.

—Ενόμιζον ότι δεν ἐγγίγασκες τῆς διόδου ταύτης, Μακ-Νάβη εἶπεν ὁ Πέρσηβαλ θεωρῶν προσεκτικῶς τὸν φίλον του.

Ὁ Στέφανος ἐμειδίασε μετὰ πικρίας.

—Φράγκη, εἶπε, δὲν ἔχεις οὐδένα φίλον ἐκτός ἐμοῦ, οὐδὲ ἐγὼ ἐκτός σου... Μὴ δυσπιστῶμεν πρὸς ἀλλήλους... Ὑποπτεῖσαι, ὡς νομίζω τὸν θεῖόν μου Μακ-Φαρλάνην, ἀλλ' οὐδεὶς λόγος με παρακινεῖ νὰ συμμερισθῶ τὴν γνώμην σου, διότι σέβωμαι καὶ ἀγαπῶ τὸν πατέρα τῆς δυστυχούς Κλάρης... δὲν δύναμαι ὅμως νὰ τὸν υποστηρίξω διὰ ψεύδους.

Με συγχωρεῖς, Στέφανε, ἐτραύλισεν ὁ Πέρσηβαλ, αἰσχυρόμενος μὲν ἀλλ' ὡς γενναίωρον μὴ δυνάμενος νὰ παραμορφώσῃ ἀκούσιον κίνημα διτταγμοῦ.

Ὁ Στέφανος ἔβαινε αὐτῷ τὴν χεῖρά του.

—Δὲν γνωρίζω τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ὑπόγεια, ἐξηκολούθησε λέγων. Οὐδέποτε ἤκουσά τι περὶ τῆς ὑπέρχειας αὐτῶν, καὶ δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι εἶναι ἀγνωστὰ ἐν τῇ χώρᾳ.—Ἀλλ' ἂν παραδεχθῶμεν τὴν ὑπάρξιν αὐτῶν,—καὶ βέβαια δὲν ἀμφισβάλλω περὶ ὧν μοι προσέειπες, Πέρσηβαλ,—ἂν διέρχεται δι' αὐτῶν βεῦμα ὑδάτος, ἀναμφισβόλως πρέπει νὰ εἶναι τὸ βεῦμα τοῦ Μελανόβου, ὅστις τῶν ὄντι ἀφανίζεται αἰῶνις ὑπὸ τὸν βράχον Τρακαῖρ, πρὸς μεσημβρίαν τῶν ἐρειπίων τῆς Παναγίας τῆς Κρέβης.

—Με συγχωρεῖς Στέφανε, εἶπε πάλιν ὁ Πέρσηβαλ.—περὶ τῶν ὑπογείων τῆς ὁποίας δύναμαι νὰ ἔχω ἐπὶ τοῦ Κ. Μακ-Φαρλάνη, θέλω εὐ ἀφήσει νὰ κρίνῃς μόνος.

Προὔχρησα ἐπὶ πολὺ πρὶν φθάσω εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἐξήρχετο ὁ κρότος περὶ οὗ σοι προσέειπον. Τὸ ἔδαφος τοῦ ὑπογείου ἦτο ἐν τούτοις κατωφερές, ἔχον μικρὰν τινα κλίσην καὶ ὀλίγον τῶντι ἐπαισθητὴν, ἀλλὰ συνεχῆ. Καθόσον προὔχουρον, ἠσθανόμην ὑπὸ τοῦ πόδαξ μου γῆν ἄπαλοτέραν καὶ μᾶλλον ὀλισθηράν.

Μετ' οὗ πολὺ ψυχρὸς ἀπὸ προσέβαλε τὸ πρόσωπόν μου. Ὁ κρότος τῆς πτώσεως τοῦ ὑδάτος ἐδιπλασιάετο, καὶ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀμφισβάλλω.

Ἐξηκολούθουν νὰ προχωρῶ, ἂν καὶ λεπτὴ καὶ ψυχρὰ βροχὴ ἤρχιζε νὰ βῆντιζῆ τὸ πρόσωπόν μου. Προὔχρησα, ἕως οὗ οἱ πόδες μου ἤγγισαν τὸν φωσφορίζοντα ἀφρόν τῆς μικρᾶς λίμνης τῆς ἀνασκαφείσης ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καταπιπτόντων ὑδάτων τοῦ Μελανόβου, ὡς τὸν ὀνομάζεις.

Ἄλλον δὲ ὅτι ἡ λίμνη καὶ ὁ καταβράκτης οὗτος ἦσαν τὸ αἷτιον τῆς περιστροφῆς τὴν ὁποίαν ἔκαμον οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἠκολούθουν, καὶ ὅστις μὲν ἀπέκρυψε κατὰ πρόωτον τὸ φῶς τῶν δάδων αὐτῶν. Ἀλλὰ ποῖα ἦτο ἡ διόδος αὐτῆ; πόθεν νὰ ἀκολούθησῃ αὐτὴν;

Προὔχουρον δεξιόθεν, προὔχουρον ἀριστερόθεν, ἀλλ' ἀμφοτέρωθεν ἀπῆντων μετὰ τινα βήματα τὸν ὑγρὸν τοίχον τοῦ ὑπογείου, ὑπερ ἐνταῦθα ἦτο στενώτατον. Ἐπειτα δ' ἐπανάβη πρὸς τὴν ἀφρώδη ἐπιφάνειαν, Στέφανε, καὶ παραδιδόμενος ὅλος εἰς

τὸν θεόν, ἐξέβηθην εἰς τὸ βεῦμα. Τὸ ἔργον τοῦτο ὑπῆρξε δεινόν.

—Τὸ βεῦμα με πρέσυρε τὸ πρόωτον με ἀκτάσχετον δυνάμειν ἀλλ' ἠγωνίσθη ὡς ἐν ἀπελπισίᾳ, διότι ἐγίνωσκον τὸ ὀλίγον πλάτος τῆς διόδου καὶ ἐφοβούμην μήπως ἀπαχθῶ μακρὰν εἰς ἄλλον τινα σιωλήνα τοῦ ὑπογείου, ἔνθα ἤθελον ἀποπλανηθῆ χωρὶς νὰ δυνήθω νὰ ὠφελήσω τὴν ἀδελφὴν μου.

Εὐτυχῶς τὸ βεῦμα ἦτο ὀρθογωνικὸν μόνον εἰς τὸ μέρος ὅθεν εἶχον ἀναχωρήσει. Μετὰ δώδεκα περίπου ἄργυιας, εὐρέθην εἰς ἡρεμότερα ὕδατα.—Ἦτο δὲ καιρὸς, Στέφανε, διότι ἐβλεπον ἤδη μαῦρον τοίχον παρεντιθέμενον μετὰ τὸ ἐφθαλμοῦ μου καὶ τοῦ ἡμίσεος μέρους τῆς συνοδίας, ἥτις ὡς φωτισμένον σημεῖόν μοι ἐχρησίμευε πάντοτε ὡς ὁδηγός.—Ἄν παρξέτεροπόμην κατὰ τὸ πλάτος μόνον τοῦ σώματός μου, ἤθελον χάσει τὸν δρόμον μου.

Ἐφθασα εἰς τὴν ἀντίθετον ἔχθην ἀκριβῶς κατὰ τὴν γωνίαν τοῦ μαῦρου ἐκείνου τοίχου, ὅστις αὐτὸν δὲν ἄλλο ἢ τὸ πλευρὸν τῆς διόδου,—καὶ ἐπανελάθον τὸν δρόμον μου.

Τὸ ἔδαφος ἦτο ἀνωφερὲς ἐκ τοῦ μέρους τούτου, ὡς ἦτο κατωφερές ἐκ τοῦ ἑτέρου. Ἐτρεχον ὅλας δυνάμειν ἵνα διατηρήσω τὴν θερμότητά εἰς τὰ παγωμένα-μέλη μου, εἰς τὰ ὁποῖα προσεκολλᾶτο τὸ βαρὺ ἐριούχον τῆς ὀδοπορικῆς ἐνδυμασίας μου.—Ἡ συνοδία καθίστατο μᾶλλον διακεκριμένη, καθόσον ἐπλησίαζον τέλος δὲ τὴν ἐπλησίασα.

Ἡ συνοδία ἐστάθη αἰῶνις. Ἦμην τότε ἀρκετὰ πλησίον, ὥστε διέκρινα πρὸ αὐτῆς θύραν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ὑπογείου. Ἡ θύρα αὕτη ἤνεώχθη, καὶ αἱ δάδες ἐγενίαν ἀφαντοί.

Ὁ Στέφανε, τὸ δυστύχημα τοῦτο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ περιμένω με κατέβαλε.—Ἀφρόνως ποίων ἐστράφη πολλὰκις περὶ ἐμὲ αὐτὸν διὰ νὰ ζητήσω μακρὰν λάμπην τινα ἢ ἄλλο τι δυνάμενον νὰ με ὁδηγήσῃ ἀλλὰ δὲν εἶδον οὐδὲν, καὶ ὅτε ἐστάθην ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω ποῖαν διεύθυνσιν ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσω! Αἱ δάδες ἐγενίαν ἀφαντοί ἀλλὰ πόθεν δὲν ἐνεθυμούμην πλέον.—Ὁ κρότος τῆς πτώσεως ἠκούετο εἰσέτι, ἀλλὰ μωριάκις θλώμενος ὑπὸ τοὺς ἀνίσους θόλους, ἐφθάνεν εἰς τὰ ὠτά μου ὡς ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς ἀντηγῶν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, πρὸς τὰ ὀπισθεν ὡς καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Εἶχον ἀποπλανηθῆ. Ἐπεσα ἐπὶ τῶν γονάτων μου ἀσθενῆς τοῦ λοιποῦ καὶ ἀποθεθαζόμενος. Οἰμώζον ὡς παιδίον, ἔκαλον ὡς γυνή, καὶ ἡ βλασφημία, ἡ σύντροφος τῆς ἀπελπισίας ἤρχετο ἐπὶ τῶν χειλέων μου... Ἀλλ' ὁ θεὸς ὤρισεν τὴν νύκτα ταύτην ἵνα κορυφώσῃ τὸ μαρτύριόν μου, καὶ ἤθελον εἶσθαι εὐτυχέστατος ἂν ἀπέθνησκον, ἀποπλανηθεὶς εἰς τὰς ἀπεράντους ταύτας διόδους.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἀπελπισία μου με κατεῖχεν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἔδαφους τοῦ ὑπογείου, ἤκουσα ἀντιγῶν μακρόθεν τὸ βαρὺ βῆμα ἀνθρώπου τινός, καὶ φωνὴν τινα ψάλλουσαν ἀγροτικὰς στρο-

φάς. Ἐξῆλθον κρυφίως ἐκ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐστάθην ὀρθῶς παρὰ τὸν τοίχον τῆς στοᾶς. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρήλθεν ἐξακολουθῶν νὰ ψάλλῃ.—Νομίζω δὲ ὅτι ἦτο ὁ Σῶνης ὁ ἀμαξηλάτης ἡμῶν,—καὶ τὸν ἠκολούθησα.

Ὁ Σῶνης δὲν εἶχε μὲν δάδα, ἀλλ' ἐψάλλει, καὶ πρὸς τούτοις ὁ κρότος τῶν βημάτων του ἤρχαι νὰ με ὁδηγῇ.

Ἐθαδίσκαμεν εἰσέτι ἐπὶ τινα λεπτά.—Ἵπολογίζω δὲ ὅτι ἐμείναμεν ἡμίσειαν ὥραν ἐν τῷ ὑπογείῳ.—Μετὰ δὲ ταῦτα ἤκουσα τὸν τρογμὸν θύρας τινός στρεφόμενης ἐπὶ τῶν ἐσκαρισμένων στροφῶν τῆς, καὶ αἰῶνις ἐπαυσεν ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ Σῶνη. Εὐρέθην λοιπὸν πάλιν μόνος καὶ ἄνευ ὁδηγοῦ. Ἀλλ' ἤμην πλησιέστατα εἰς τὸ πέρισμα, καὶ μοι ἐφαίνετο ὅτι ἔλαμπέ τι ἀσθενῶς πρὸ ἐμοῦ.

Ἐνταῦθα, Στέφανε, ἠδυνήθην νὰ κρίνω ἢ μᾶλλον νὰ συμπεράνω τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τοῦ ὑπογείου τούτου. Ἡ λάμπις τὴν ὁποίαν ἐβλεπον ἀμυδρῶς πως ἤρχετο ἐξοθεν, καὶ ἦτο ἀντανάκλασις ἀντανάκλασις, διότι αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσδύσωσι μέχρι τοῦ ὑπογείου. Ἡ λάμπις αὕτη ἐπιπτεν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας τοῦ τοίχου ὅπου ἀκριβῶς ἐκαίτο ἡ θύρα, δι' ἧς ὁ Σῶνης καθῶς βεβαίως πρὸ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀπαγαγόντες τὴν ἀδελφὴν μου εἶχον γίνεαι ἀφαντοί.

Ἐκ τοῦ μέρους ὅπου εἰσέτι ἤμην, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἶδω πόθεν ἤρχετο ἡ λάμπις ἀλλὰ φθάσας παρὰ τὴν θύραν παρετήρησα εἰς μέγα ὕψος ὀπὴν, δι' ἧς ἐφαίνετο ὁ οὐρανὸς με τοὺς ἀστέρας. Εἰς τὰ πλάγια ἔληγον οἱ τοῖχοι τῆς στοᾶς. Εὐρισκόμην εἰς εἶδος ἡμικυκλίου τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα ἐφωτίζοντο ἀσθενῶς ἐκ τῆς λάμπειος ἥτις κατέβαινε ἐκ τῆς ὀπῆς, καὶ ὅπου ἔληγον δώδεκα ἢ δεκαπέντε διόδοι ὅμοιαι πρὸς ἐκείνην ἐκ τῆς ὁποίας εἶχον ἐξέλθει, καὶ ἔχουσαι τὸ αὐτὸ πλάτος καὶ ἴσος καὶ τὸ αὐτὸ μήκος. Ἠδυνάτο τις νὰ πλανᾶται πολλὰς ἡμέρας, ἂν ὁ θάνατος δὲν ἐπήρχετο ἐν τῷ σκοτεινῷ τούτῳ λαβυρίνθῳ, Στέφανε!...

Κάτωθεν μέχρι τῆς ἀποστάσεως ταύτης, ἡ ὀπὴ μοι ἐφαίνετο καλυπτομένη ὑπὸ τριχάπτου. Πρέπει δὲ νὰ ὑπάρχῃ σιδηρὰ κιγκλὶς ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος τούτου, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς ἀναπνευστήριον τῶν γιγαντιῶδων τούτων ὑπογείων.

Ἀλλὰ βεβαίως τὸ γνωρίζεις, Στέφανε, διότι πρέπει νὰ κῆτι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους.

Ὁ Μακ-Νάβης ἐδίστασεν.

—Ἵπάρχει, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἡ Ἀπληστος Ὀπή (Greedy Hole) ἐν ἧ ὁ ἀρχαῖος λαῖρδος τῆς Κρέβης ἐξέβη, ὡς λέγουσι τὰ χρονικά, χιλίας ἀμύξας χώματος, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ αὐτήν... καὶ ἐγὼ ἐξέβη πολλὰκις μεγάλους χάλικας καὶ δὲν ἤκουσα τὸν κρότον τῆς πτώσεως αὐτῶν.

—Καὶ ποῦ κεῖται ἡ ὀπή αὕτη, ἠρώτησεν ὁ Πέρσηβαλ.

—Πεντήκοντα βήματα πρὸ τοῦ ποδίου τῆς Κρέβης, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἱατρός.

—Ὡστὲ ἤμην ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύσεως,

ἐπανελάθε βραδέως ὁ Πέρσηβαλ ὥστε τὸ πέραν τῆς θύρας περιλαμβανόμενον διάστημα πρέπει νὰ ἦναι ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἐπικυλίαν.

—Ὡστὲ νομίζω, ἐψιθύρισεν ὁ Στέφανος, τί ὑπάρχει λοιπὸν πέραν τῆς θύρας ταύτης;

—Πρὸ πολλοῦ ἤθελον σοὶ ἐμπιστευθῆ τὴν πένθιμον ταύτην ἱστορίαν, φίλε, ἐπανελάθε ὁ Φράγκης ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, ἂν δὲν εἶχον ἐν τῇ καρδίᾳ μου προμερὰν ὑποψίαν, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ἐπιβεβαίωσι ἕκαστος τῶν λόγων σου.

Μὴ με διακόπτῃς προτίθεμαι νὰ μὴ σοὶ κρύψω μηδέν.

Ἀπαντα ταῦτα, τὸ ἡμικύκλιον, τὸ ἀναπνευστήριον, αἱ διόδοι, ὀλίγον προσήλωσαν τὴν προσοχὴν μου. Ἄν ἤμην ἐκεῖ διὰ νὰ σκεφθῶ ἢ νὰ παρατηρήσω. Ὡθησα τὴν θύραν, ἥτις ἠνεώχθη ἀφ' ἐαυτῆς, καὶ ἐκλείσθη πάλιν.

Συγχευόμενος θόρυβος ἀσμάτων καὶ γέλωτος προσέβαλε τὰ ὠτά μου. Μάθον ἐν τῷ σκοτεινῷ ἀπάντησα ἑτέρην τινα θύραν, ἥτις ὑπαχώρησεν ὡς καὶ ἡ πρώτη. Κραυγὴ ἐκπλήξεως διέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους μου, καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς μου προσβληθέντας ὑπὸ τῆς ἐθαμβωτικῆς λάμπειος ἀπείρων λαμπάδων, τῶν ὁποίων τὸ φῶς ἀντανέκλατο ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν ἀπειραχίθμων κρυστάλλων, καὶ διεγύνητο κατὰ σπινθηροβολοῦντας πίδακας, τῶν ὁποίων τὰ διασταυρούμενα πυρὰ ἀπέτρεφον τὸ βλέμμα.

Κεφ. ΙΗ'. Ὀργια.

Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσῆλθον οὕτως ἐξ ἀπροόπτου, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Φράγκης Πέρσηβαλ, ἦτο αἰθουσα εὐρύχωρος με θόλους, τῆς ὁποίας ὁ λαμπρὸς φωτισμὸς με προσέβαλε πρὸ πάντων διὰ τὸ βαθὺ σκοτός, ἐν τῷ πρὸ ὀλίγου ἔψαυον.

Ἡ αἰθουσα εἶχε σχῆμα καθολικοῦ ἐκκλησιαί, καὶ νομίζω ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς παπικὴ ἐκκλησία εἰτέ κατὰ τὰς πρώτας καταδιώξεις, τῆς ὁποίας ἐπαθον ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἐν ταῖς νήσις ἡμῶν, εἴτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μεταγενεστέρων καταδιώξεων, τῆς ὁποίας ἐπήνεγκεν ἡ μεταρρύθμισις. Ἐπὶ τῶν τοίχων αὐτῆς κατεσκευασμένων ἐξ ὑπερμεγέθων λίθων ἀντανέκλατο ἀμυδρῶς τὸ λαμπρὸν φῶς τῶν πολυελέων.

Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ νόρθου εἰς τὸ μέρος ἔνθα συνήθως κεῖται τὸ θυσιαστήριον εἰς τὰς ἐκκλησίας, ὕψυτο διόδοξ τις, ἐφ' ἧς μουσικοὶ φέροντες ἐνδυμασίας λαμπρὰς καὶ θεατρικῆς μεγαλοπρεπειᾶς ἀπετέλουν τελείαν ὀρχήστραν.

Ἐν τῷ κέντρῳ ὑπῆρχεν εὐρύχωρος τράπεζα πλήρης φιαλῶν καὶ φαγητῶν ἐξαιρετῶν, περὶ τὴν ὁποίαν ἐκάθηντο τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα καλόγηροι φοροῦντες τὸν ἀσκητικὸν τριβῶνα τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἀπαντες εἶχον μακρὰ γένεια, ἅτινα ἐκάλυπτον τὰ τρίχα τέταρτα τοῦ

προσώπων αυτών. Πλησίον εκάστου τῶν ψευδοκα-
λοῦμένων τούτων ὑπάρχει γυνή τις ὠραία καὶ θελι-
κτικῶς ἐνδεδυμένη ἔχουσα γυμνοῦς τοὺς ὤμους,
τὴν κόμην λυτὴν καὶ κοσμομένην ὑπὸ ἀδάμαντων
ἢ ἀνθέων.

Οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ αἱ γυναῖκες ἔπινον καὶ ἐγέ-
λων εὐθυσίως. Ἡ ἀρχαία ἐκκλησία ἐπληροῦτο ἐκ
τῶν ἀνοσίων κραυγῶν τῶν ὀργίων.—Ἡκούοντο
συναγεῖς γέλωτες, τρανά φιλήματα, ἄσματα καὶ
βλασφημίας.

Αἱ ἡμίγυμοι αὐταὶ γυναῖκες τῶν ὁποίων τὸ
λευκὸν δέρμα παρίστατο ζωηρότερον ἐπὶ τοῦ σκο-
ταίνου ὄφρατος τῶν μοναστικῶν ἐσθήτων αὐτῶν,
τὰ πυριφλεγῆ ἐκείνα μειδιάματα ὑπὸ τοῦ ψυ-
χρῶς θόλου, τὰ εὐθυσία ἐκείνα ἄσματα ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ σώματος ἐκείνου, πάντα ταῦτά μοι προῦ-
ξένησαν παράδοξον ἐντύπωσιν. Ἐπίστευσα ὅτι ὑ-
πῆρχον φαντάσματα, μαγίαι, βουκόλακες...

Ἡ γὰρ αὕτη δὲν ἦτο ἀνθρωπίνη.— Ἦτο ἀρχαία
καὶ ἐρεβυλῆς εὐθυμία, ἐκρηγνυμένη ὡς λαίλαψ
ἐπειτὰ δ' αἰφνης παύουσα μετ' ἐνθουσιαστικῆν.—
Ἐπειτὰ δὲ πάλιν, αἱ γυναῖκες ἐμειδίωσαν, τὰ ὄργανα
ἐψάλλον, καὶ τὰ ποτήρια πληροῦμενα συνεκρούοντο.

Δὲν εἶδον ὅμως ἀμέσως πάντα ταῦτα. Διὰ τοῦ
πρώτου μου βλέμματος παρετήρησα μόνον φῶς
καταπληκτικὸν καὶ λαμπρότατον. Ἐνώπιόν μου κλει-
στοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα προφυλάττωμαι ἀπὸ
τὴν ἐκθαμβωτικὴν λάμψιν ὄλων ἐκείνων τῶν φώ-
των, ἅτινα ἀντανακλώμενα ἠκτινοβολοῦν ἐνώπιόν
μου, ἤκουσα ἀντηχητικὴν βοήθην, καὶ ἤσθάνθη ὅτι
κατελήθη ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν βραχιόνων, τῶν ὁ-
ποίων ἡ σύνθλιψις μοὶ ἐπήνεγκε διὰ μιᾶς παντελῆ
ἀδυναμίαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν με ἐξόψην ἰσχυρῶς δεσμευ-
μένον ἐπὶ τινος σώρου προσκεφαλαίων συσσωρευ-
μένων παρὰ τὸν τοίχον τῆς ἐκκλησίας.

Τότε μόνον, Στέφανε, ἠδυνήθη νὰ ἴδω τὰς
λεπτομερεῖας τῆς ἀπιστεύτου ταύτης ἐσθῆτος. Ἄν
πρέπη νὰ τὸ εἶπω, κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν ἡ
ἐκπληξίς καὶ ἡ περιέργειά μου ἠρεθίσθησαν ἐπὶ
ποσοῦτον ὥστε ἀπόλεσα τὸ αἰσθημα τῆς δυστυχί-
ας μου. Ἡ συνείδησίς μου ἐνοθεύθη ἑλησμονήσα
τὴν δεινὴν θέσιν μου, καὶ ἐπὶ ἐν λεπτὸν ἐνόμισα ὅ-
τι παρευρισκόμην εἰς τὴν παραδοξοτάτην πᾶσων
τῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

Δὲν προσεῖχον οὐδὲν πλὴν εἰς ἐμέ. Ἡ βοή
τὴν ὁποίαν διηγείρει ἡ αἰφνίδιος ἐμράνισίς μου
κατέπαυσε διὰ καυχασμοῦ, καὶ ὁ καλόγηρος ὅστις
εἶχε με κατὰ βίαν, ἐπανελάβε τὴν θέσιν του, καὶ
δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν διακρίνω ἐν τῷ μέσῳ τῶν
συναγῶν του.

Τὰ ὄργανα ἐξηκολούθουν.—
Ἐν τούτοις δὲ τὸ βλέμμα μου μετέβαινε μετὰ
περιεργείας ἐκ τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου τῶν ληστῶν
τούτων πᾶν μετρησιμῶν ὑπὸ τὸ σχῆμα κα-
λοῦμένων. Ἐπῆρχον μεταξύ αὐτῶν, Στέφανε, σοὶ
ὄμνῶ, πρόσωπα σοφῶν, καὶ διακεκριμένα ὡς ἀ-
νήκοντα εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν. Ἐπῆρχον ὀφθαλ-

μαὶ ἐκφραστικοί, μέτωπα λευκὰ καὶ σκεπτικά, πα-
νούρητ' αἰδεϊάματα.— καὶ κατὰ παράδοξον τῆς τύ-
χης συμπτώσιν, πολλὰ τῶν προσώπων τούτων δὲν
μοὶ ἐφάνησαν ἄγνωστα. Ἐνόμισα ὅτι ἀπίστησα
ἤδη πολλὰ αὐτῶν ἐν τῷ βίῳ μου.

Ἀλλὰ ποῦς ἴσως, Στέφανε, πρέπει νὰ τὸ ἀπο-
δώσω εἰς τὴν παραχρῆν τοῦ πνεύματός μου; τὰ
πρόσωπα ταῦτά μοι ἐφαίνοντο ἀνήκοντα εἰς τὴν
ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ ἡ μνήμη μου ἐπέ-
μεινεν εἰς τὸ νὰ ἀπομονώσῃ τοὺς χαρακτήρας
αὐτῶν ἐκ τοῦ ὑπερβάλλοντος ἐκείνου γενεῖου, τὸ
ἀνάστημα τῶν ἐκ τῶν πλαστῶν ἐκείνων ἔρασε, καὶ
νὰ ἀναπολήσῃ αὐτοὺς ἐνδεδυμένους τὴν συρματρε-
πῆ στολὴν τῶν ἐσπερινῶν συναναστροφῶν τοῦ
Λονδίνου.

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ δὲν ἦσαν μάταιαι εἰς τοσοῦτον
τρομερὰν στιγμὴν. Τὸ ὁμολογῶ, φίλε, καὶ θαυμά-
ζω πῶς συνέλαβον αὐτάς; ἀλλὰ μοὶ ἐπῆρχοντο χω-
ρὶς νὰ θέλω...
Ἐποτρὸς ἀπᾶν ἐπάτησα εἰς τὰς πολυτελεῖς
ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τὸ
μετὰ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην νύκτα διήγον μεμονω-
μένως ἡ καρδία μου ἐπένη. Κατὰ δὲ τὸ δεύτερον
περιηγησάμην μακρὰν τῆς Ἀγγλίας.

Ἀλλ' εἰς τινὰ περίστασιν τὴν μόνην νομίζω καὶ
ἦν εὐρέθην εἰς πολυπληθῆ συναναστροφὴν ἕκτατος,
—πρὸ ἐνὸς περιήπου ἔτους εὐρέθην ἐν ταῖς αἰθού-
σαις τοῦ δονκὸς τῆς Βουκλεύγης (Buckleigh) ἀπέ-
γαντι ἀνθρώπου τινὸς οὐτινος τὸ βλέμμα με ἔκαμε
νὰ σκιρτήσω. Ἠδυνάμην νὰ βεβαιώσω μετ' ὄρκου
ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο εἰς τῶν ψευδοκαλοῦμέ-
νων τοῦ ὑπογείου τῆς Πανγκρίας τῆς Κρέδης.

—Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Στέφανος.
—Λοιπὸν, ἐπανελάβε ὁ Φράγκης, ὁ ἀνὴρ αὐτὸς
ἦτο εἰς τῶν διασημοτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ
μας, ὁ συνταγματάρχης σὶρ Γεώργιος Μοντάλτος.

Πρὸς τούτους δὲ τὴν Κυριακὴν μετ' ἀπουσίαν
ἐνὸς ἔτους ἐν τῷ χορῷ τοῦ λόρδου Ἰακώβου Ἐρέ-
τωρ δὲν μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐγνώρισα αὐτὸν τὸν μαρτ-
κέσιον δὲ Ρίο-Σάντον.

Ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ με ἐνοήσῃς τώρα, Στέ-
φανε, καὶ ἐξακολουθῶ τὴν διήγησίν μου.
Ἦσασι σχεδὸν αἱ γυναῖκες αἰτινες παρεκλήθησαν
εἰς τὸ νυκτερινὸν τοῦτο συμπόσιον ἦσαν ὀρειοτά-
ται. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερέβαινε κατ' ἐλίτην τὸν
τῶν ἀνδρῶν.

Τὸ βλέμμα μου εἶχε διατρέξῃ τὸ ἥμισυ περίπου
τῆς τραπέζης, ὅτε ἐστάθη ἐπὶ τινος ἀνδρὸς, οὐτινος
ἡ σοφάρτης καὶ ἡ πρόθυμος ὑπερηχὴ ὑπὲρ τοὺς
ἄλλους κατέλαβον πάραυτα πᾶσαν τὴν προσοχὴν
μου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ βασιλεὺς
τοῦ κατχθονίου τούτου λαοῦ, ὁ ἱερεὺς τοῦ ἱε-
ροσώλου τούτου μοναστηρίου. Ἡ ἔδρα αὐτοῦ τε-
θειμένη παρὰ τὸ μέσον τῆς τραπέζης ἦτο πλατυ-
τέρα καὶ ὑψηλότερα τῆς τῶν ἄλλων συνενοχοῦμέ-
νων, καὶ εἶχε στήθιν ὀρθοῦν.

Οὐδέποτε εἶδον τινὰ ὠραιότερον τούτου, Στέφ-
νε. Ἐρόρει λαμπρὰν μεταξωτὴν ἐσθῆτα, τῆς ὁποι-

ας αἱ μεγάλαι πτυχὲι κατέπιπτον μεγαλοπρεπῶς.
Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ τῶν συναγῶν
του, ἐκαλύπτετο ἐν μέρει ὑπὸ μακρῶς ὑπῆνης, ἧτις
ἦτο μέλαινα καὶ ἐπέκειτο ἄφρονος μέχρι τοῦ στή-
θους του. Τὸ φαινόμενον μέρος τοῦ προσώπου του
συναγῶνι πρὸς τὴν αὐστηρὴν ταύτην ἐνδυμασίαν.
Οἱ γλυκεῖς, βρεμβώδεις, ὑπερπτικτοὶ καὶ κατὰ και-
ροὺς προμερῶν ὀφθαλμοὶ του εἶχον πῶντι δύ-
ναμιν ὑπεράνθρωπον. Τὸ μέτωπόν του ἦτο γαλή-
νιον καὶ γένον ἐν τῷ μέσῳ τῶν γαλακτοχρῶν ἢ ἐρυ-
θρῶν ἐκείνων μετώπων, καὶ ὁσάκις ἐμειδία, πάντα
ἐφαίνοντο τὰ περὶ αὐτὸν λαμπρυνόμενα.

Οἱ προσκεκλημένοι καὶ τοὶ καθ' ἑαυτὸν ἀγαλίνωτοι
ἐν τοῖς ὀργίοις, ἀπένεμον πρὸς τὸν ἄνθρωπον
τούτον ἰδιάζον σέβας. Ἐκαστος ὑπέκλινεν ὀμμάτων
πρὸς αὐτόν, καὶ ἀπᾶς ἡ ἀμῆγηρις ἀνίστατο ἵνα
πῆ-εἰς ὑγείαν αὐτοῦ. Πρὸς αὐτὸν ἀπεινεύοντο τὰ
γλυκύτερα μειδιάματα πᾶσων ἐκείνων τῶν ὀργίων
γυναίκων, καὶ εἰς τὰ μειδιάματα ταῦτα τὰ πρὸς
ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀπειθυνόμενα ὑπῆρχε δευ-
τέρως λατρεία.

Ἐκάλουν δὲ τὸν ἄνδρα τούτον ἡ Ἐκτιμότης Του.
Ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ὑποκλίσεις πάντων μετὰ τὴν
βασιλικὴν ἐκείνην ἐλευθερίαν, ἧτις ἀνήκει ἐκ φύσε-
ως εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Τὸ μειδιάμα του
ἦτο φιλόφρον ἄλλ' ἀγέρωχον, καὶ ἡ συγκατάβασις
του ἀνεμίγνυτο μετὰ ὑπερηφανείας.

Πλησίον τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔδρας
ἐξηπλοῦτο εἰς τὰς ἀγκάλας του γυνή τις, τῆς ὁποί-
ας ὁ καλλωπισμὸς παραδόξως ἀντέφρασκε πρὸς
τὸν τῶν λοιπῶν. Ἐπὶ τῆς μακρᾶς καὶ συγκεχυμέ-
νης ξανθῆς κόμης αὐτῆς δὲν ὑπῆρχον οὔτε μαργα-
ρίται, οὔτε ἀδάμαντες, οὔτε ἄνθη. Ἦτο περιβε-
βλημένη διὰ λιγῆς ὀθόνης κεκοσμημένης ὑπὸ λε-
πτοῦ ὄφρατος.

Ἐφαίνετο ἐγκαταλιπούσα τὴν κλίνην της, ἵνα
ἔλθῃ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ προεδρεύῃ τῶν ὀργίων.
Δὲν ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν της, διότι ἦτο ἐστραμ-
μένη πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος, καὶ ἐστήριξε βραβύ-
μως τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς Ἐκτιμότη-
τός Του, ὅστις ὕψων ἐνίοτε κρυστάλλινον γε-
γλυμμένον ποτήριον μέχρι τῶν χειλέων αὐτῆς,
καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἔπιπεν.

Ὅτε εἶδον τὸ ξανθὸν τοῦτο κοράσιον, Στέφανε,
σφοδρὰ ἀγγεῶν κατέλαβε τὴν καρδίαν μου. Τὸ
αἶμα ἐπάγωνεν εἰς τὰς φλέβας μου, ὑπὸ τὴν δύ-
ναμιν ἀνεκράστου τρόμου.—Διότι ἡ ἡμίγυμος
αὕτη ἴεραία τοῦ Βάχχου, ἧτις ἐνέθεκε τὰ χεῖλη της
ἐν τῷ ποτηρίῳ ληστού, καὶ παρεδίδοτο εἰς τὰς φα-
νεράς θωπείας του, ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἡ ἀδελφὴ μου.

—Ὡ! εἶπεν ὁ Στέφανος μετὰ τινος μομφῆς.

Ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἦτο παράφορος; ἀνεβόησεν
ὁ Φράγκης, οὐτινος ὁ ἐκταθείς ὀφθαλμὸς ἐξέτεμ-
φεν αἰφνης πυριφλεγῆ λάμψιν· δὲν ἦτο πικρὰ ὕβρις
κατὰ τῆς ἀγγελικῆς ἀγνείας τῆς δυστυχῆς Ἀββί-
έτης μου, ὄνειδος ἀσυγγώρητον κατὰ τοῦ εὐγενοῦς
αἵματος τῶν Πέρσηβαλ;... παραφροσύνη, ἀσθένεια,
αἰσχροπῆξις...

—Ἦτο ὅμως ἰδέα τὴν ὁποίαν μόνον ἡ παραχρῆ
σου ἠδύνατο νὰ γενήσῃ, Πέρσηβαλ, εἶπεν ὁ Στέ-
φανε.

—Ὡ! ναι... ἡ παραχρῆ μου ἦτο μεγάλη... ὡς
καὶ ἡ ἀγωνία μου... καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο παράλο-
γος... παράλογος καὶ αἰσχροπῆξις...

Τὴν ἀπέρριψα παντὶ σθένει. Ἐκλείσκα τοὺς ὀφθαλ-
μούς, καὶ τοὺς ἠνέωξα πάλιν διὰ νὰ παρατηρήσω,
καὶ νὰ παρατηρήσω καλλίτερον. Καὶ ὅμως πάλιν
ἔβλεπον τὴν ὠραίαν ξανθὴν κόμην αὐτῆς, ὡ θεέ
μου! καὶ τὴν χερίσσαν περιγραφήν τῶν ὤμων της.

Ἐπειτα δὲ ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη ὀθόνη!... ἡ ἀδελ-
φὴ μου δὲν εἶχεν ἀρπασθῆν ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτῆς;

—Α! Φράγκη!... διέκοψεν ὁ Στέφανος.

—Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ Μακ-Νάβη, ἐπρόφε-
ρε μετὰ κόπου ὁ Πέρσηβαλ συσφιγγῶν τὴν χεῖρα
τοῦ φίλου του—εἶσαι γενναῖος νέος καὶ σὲ
ἀγαπῶ... Ὡ! σὺ βέβαια ἤθελες ὑπερασπισθῆ τὴν
Ἀββίετην κατὰ παντὸς ὅστις ἤθελε τὴν κατηγο-
ρήσει ὡς ἐπιθείσαν τὸ παρενικὸν αὐτῆς μέτωπον
ἐπὶ τοῦ ὄμου ληστοῦ...

Ὁ Φράγκης ἠσθηματικῶς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐ-
ξηγριοῦντο.

—Τὸ στόμα ὑπερ ἤθελε ἐκβάλλει λέξιν περὶ τού-
του, Στέφανε, ἐπρόφερε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς καὶ
τρομερᾶς γαλήνης, —ἤθελε κλεισθῆ διὰ πάντοτε...
διότι ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήσω
τὴν θυγατέρα τῶν Πέρσηβαλ!

Ὁ Στέφανος ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ ἐσιώπη· ὁ
δὲ Φράγκης ἐπανελάβε.

—Ἦτο τρομερὰ βάσανος δι' ἐμέ. Ἦμην ἐκεῖ
προσηλωμένος εἰς τὴν θέσιν μου, μὴ δυνάμενος οὔ-
τε νὰ ἐνεργήσω, οὔτε μάλιστα νὰ μεταβάλω εἰς
βεβαιότητα τὴν ἀμφιβολίαν ἧτις με κατέτρωγεν. Ἦ
νεῆνις ἔβλεπε πάντοτε πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος,
καίτοι δὲ οἱ ἀπληστοὶ ὀφθαλμοὶ μου δὲν τὴν ἄσινον
οὐδὲ στιγμὴν, δὲν κατώρθωσα νὰ ἴδω αὐτὴν ἄπαρ τὸ
προσωπὸν αὐτῆς.

Πάντες οἱ λοιποὶ δὲν ἐφαίνοντο πλέον ἐνώπιόν
μου. Δὲν ὑπῆρχε δι' ἐμέ ἐκ τοῦ πλήθους τούτου εἰ-
μὴ ἡ νεῆνις καὶ ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἐκάλουν ἡ
Ἐκτιμότης Του.

Οὗτοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐπράξαν ὡς ἐγὼ. Ἦσαν με-
μονωμένοι, καὶ ὁ μὲν τὴν μεταξωτὴν ἐσθῆτα φο-
ρῶν ἐκράτει τὴν νεῆνίδα ἐνηγκαλισμένην, ἐμειδία
πρὸς αὐτὴν ἐμπσθῶς, καὶ τὴν ἐθλίβεν ἐπὶ τῆς καρ-
δίας του, ἡ δὲ νεῆνις ἀπεκρίνετο εἰς τὰς θωπείας
του. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἀμφοτέρων τὰς κινήσεις ὑπῆρ-
χεν ἔρωσις, ὅστις ἦτο πάντη διάφορος τῆς ἀσελγῶς
παντομίμης, ἧτις ἐπεκράτει εἰς τοὺς λοιποὺς συν-
ευχαροῦμένους. Ὁ ὠραῖος μοναχὸς μετεχειρίζετο
τρόπους εὐγενεῖς καὶ φιλόφρονας, καὶ ἡ νεῆνις δι-
ετήρει ἀφέλειαν μέχρις ἀπεισιμαΰσιας.

Εἶπέ μοι, φρονεῖς ὅτι δυστυχῆς κοράσιον διὰ βί-
ας ἀποσπασθῆν ἐκ τῆς κοίτης του καὶ μετετενεχθῆν
δι' ἀπεράντων καὶ ἀγνώστων ὑπογείων, ὑπὸ τὴν
ἐρυθρὰν λάμψιν τῶν δαδῶν καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας
φρικωδῶν ἀνθρώπων, φρονεῖς ὅτι δύναται νὰ χάσῃ

διήγησε τὸ λογικὸν τοῦ καὶ νὰ ὑποπέσει εἰς ἐντε-
λεστάτην παραφροσύνην.

Εἰς τὴν αἰφνίδιον ταύτην ἐρώτησιν ὁ Στέφανος
ἔσπευ ἐνθὺς μὲν κἀλλίστα, ἀλλὰ προσποιεῖτο ἐπι-
ρόνως ὅτι δὲν ἐνθὺς ἐρώτησε τὸν Φράγκην διὰ τοῦ
βλέμματός.

— Δὲν εἶσαι ἰκανὸς νὰ μοι εἴπῃς τοῦτο, κύριε;
προσέθηκεν ἀποτόμως ὁ Πέρσηβαλ.

— Ἀναμνησθὲν δὲ ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ὁ Στέφανος
— ὁ τῶν ἡμετέρων, ἢ ἐκπληξίας... εἶδομεν παραδείγ-
ματι...

Ὁ Φράγκης διέκοψεν αὐτὴν δι' ἐνὸς ἰσχυράτος,
καὶ ἔβλεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν του.

— Μὲ συγχωρεῖς; Μακ-Νάβη, εἶπεν ἀκολουθῶν
ἢ ἀναμνηστικῶς αὐτῇ μοι προξενεῖ παραφροσύνην... Ε-
πειτὰ δὲ τίς ἢ ἀνάγκη νὰ ζητῶ τὴν γνώμην τῆς
ἐπιστήμης; Ἡ ἀδελφὴ μου δὲν ἐγίνωσκε τὸν ἄν-
θρωπον τοῦτον ἕσον ὠραῖος καὶ ἄν ἦτο, τὸ φίλ-
τρον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ εἰς ἡμίσειαν ὥραν...

— Ἦτο λιπὸν ἐκείνη; ἐφίθυσεν ὁ Στέφανος.

Ὁ Φράγκης ἀνεπήδησεν ὑπὸ τὰ ἐφαπλώματά του.

— Εκείνη! ποῖα; ἀνεδύθησε — μὴπως θέλεις νὰ
εἴπῃς περὶ τῆς Ἀρριέτης Πέρσηβαλ, κύριε;

Λάμπρι δὲ μανίως ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ βλέμματός
του, καὶ ἀνεκίνησεν ἐνώπιον τοῦ ἐκπληγθέντος
Μακ-Νάβη. Ἀλλ' ἡ ὀργὴ του παρεῖλην ἀμέσως
ὡς εἶχεν ἀναφανῆ, καὶ εἶπε πάλιν, ἐνῶ δάκρυ ἐρ-
ραε βραδέως ἐπὶ τῆς ὄψεως παρεΐας αὐτοῦ.

— Μὲ συγχωρεῖς, Στέφανε. — Εἶσαι κελός... δὲν
θέλεις μνησικακεῖ ἐναντίον μου... Ἡ φρικώδης αὐ-
τη σκηνὴ παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου...
Βλέπω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ βλέπω καὶ τὴν
νεάνιδα...

Ὡ θεέ μου! πόσον τὴν ἠγάπων!...

Δακρὶ νὰ σοὶ τὸ κρύπτω εἰσέτι; ἦτο ἐκείνη! ἦτο
ἡ γλυκεῖά μου Ἀρριέτη, ἡ προσφιλέα ἀδελφὴ μου,
ἡ μικρά μου ἀδελφὴ, ἡτις ἦτο ἀγνή ὡς οἱ ἄγγελοι,
Στέφανε!

Ὁ Φράγκης ἐξέπεμπεν οἰμωγὰς.

— Καὶ φαντάσουτο, ἐπανέλαθε μὲ φωνὴν τὴν
ὅποιαν τὰ δάκρυά του καθίστων σχεδὸν ἀκατάλη-
πτον — ἦτο παραξικάρδιον!... Κλαίεις καὶ σύ!...

Ὡ θεέ μου! ἐγὼ τὸ εἶδον καὶ δὲν ἀπέθανον!... Ἡ
Ἀρριέτη, τὸ δυστυχὲς κοράσιον, ἔθετε τὰς χειρὰς
τῆς περὶ τὸν λαμπρὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐ-
ξελάμβανεν ὡς τὸν Ἐβρίκιον Δυτῶνα, τὸν μνηστῆ-
ρά της!... Ἐνόμιζε βεβαίως ὅτι ἦτο εἰς τὴν ἐσπέρην
τοῦ ἀρραβωνιάς της, καὶ ἤθελε νὰ κρύψῃ εἰς τοὺς
κόλπους τοῦ ἐραστοῦ της τὸ αἰδῆμον ἐρώτημα τῆς
νύμφης...

Ἦσαν ἤθελον εἰσθαιεῦτοχης μετὰ τοῦ Ἐβρίκιου,
ὅστις εἶχεν εὐγενὴ καρδίαν!

Ὡ! Στέφανε, πῶς νὰ θαυμάσω ὅτι ἡ ἐγερσις
τὴν ἐφόνευσε μετὰ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ὄνειρον!...
Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρεις τὰ πάντα. — Καὶ ἄς ἀφήσω-
μεν τοὺς θρήνηους, διότι ἡ ἀδελφὴ μου ἔχει ἀνάγκην
ἐκδικήσεως.

Ἦσαν ἤθελον εἰσθαιεῦτοχης μετὰ τοῦ Ἐβρίκιου,
ὅστις εἶχεν εὐγενὴ καρδίαν!

Ἦσαν ἤθελον εἰσθαιεῦτοχης μετὰ τοῦ Ἐβρίκιου,
ὅστις εἶχεν εὐγενὴ καρδίαν!

Κεφ. ΙΘ'. Κραιπίλη.

Ἦσαν ἤθελον εἰσθαιεῦτοχης μετὰ τοῦ Ἐβρίκιου,
ὅστις εἶχεν εὐγενὴ καρδίαν!

Ὁ Φράγκης Πέρσηβαλ διέκοψε πρὸς στιγμὴν
τὴν διήγησίν του. Ἡ διεγερθεῖσα θλίψις ἐπέπληθε
σφοδρωτάτη ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ἀδυνα-
μίας του, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρει τὴν προσβολὴν
τῶν ἀναμνήσεων του, αἵτινες αἰφνίως ἀνεσώθησαν,
καὶ ἐπανελάθε μετὰ τινὰς στιγμὰς.

— Ἐφαίνοντο λησμονεῦντες τὴν παρουσίαν μου,
καὶ οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς ἐμέ. Τὸ νυκτερινὸν συμ-
πῶσιον ἐξηκολούθει. Ἡ μέλη πάντων ἠύξανε καὶ
ὁ θόρυθος προὐώρα ἐνίοτε ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐ-
κάλυπτε παντελῶς τὰς ἀρμονίας τῆς ὀρχήστρας.

Καὶ ἡ Ἐντιμότης Του δὲ ἐξήπτετο ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον. Τὸ κρυστάλλινον ποτήριον μετέβαινεν
ἀκαταπαύστως ἐν τῶν χειρῶν του εἰς τὰ χεῖλη
τῆς νεάνιδος, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἦτο εἰσέτι
ἀόρατον εἰς ἐμέ. Ἐθεώρει αὐτὴν, Στέφανε, καὶ ἐπὶ
τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνεξέλιπτο ἡ φλόξ ἐπιθυμίας,
ἡτις ἠύξανεν ἀδιακόπως καὶ ἐξήπτετο μέχρι πα-
ραφροσύας. — Ἐγὼ δ' ἔτρομεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνθὺς
μὲ εἶχον βίψει.

Θέλω πάντοτε ἐνθυμεῖσθαι τὴν στιγμὴν ἐκείνην
τῆς μεγίστης ἀγωνίας, καθ' ἣν κατέπεσε τὸ κάλυ-
μα ἀποκαλύπτων κατὰ τὴν πτωσίαν του τὴν παρα-
ξικάρδιον ἀλήθειαν τοῦ πράγματος. Τὸ πάθημα
τοῦτο, ὦ θεέ! ἦτο ἄνευ δυνάμεως! καὶ ἐγὼ ὅστις τὴν
στιγμὴν ταύτην ὀφθαλμῶν μὴπως ἐκλείψῃ ἢ μι-
κρὰ ἔλπις τῆς εὐτυχίας ἡτις μοι μένει ἐν τῷ κότ-
σμῳ τούτῳ, βεβαίως ὅτι οὐδέποτε δυστύχημα δὲν
θέλει δυνηθῆ νὰ μοι κατασπαράξῃ τοσοῦτον σκλη-
ρῶς τὴν καρδίαν.

Ἡ οἰκογένειά μας εἶναι ἐνδοξος καὶ ὑπερήρα-
νος, Στέφανε. Ἡ ἀδυσώπητος τιμὴ τῶν ἱπποτικῶν
γενεῶν μοι ἐνεφυτεύθη ἐξ αὐτῆς τῆς κοιτίδος, καὶ
τὸ δυνεὸς εἶναι σκληρότατον διὰ τὸν ἀνατραφέν-
τα εἰς τὰς ιδέας τῆς ὑπερηφανείας.

Ἐπειτα δὲ μάλιστα ἂν ἤξευρες ὁπόσον τὴν ἤ-
γάπων!...

Ἐν μιᾷ τῶν στιγμῶν ἐκείνων τῆς σιωπῆς, ἡτις
ἠκούετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς βοῆς τοῦ συμποσίου ὡς
ἡ γαλήνη ἐν καιρῷ τῆς τρικυμίας, καὶ καθ' ἣν ἡ
ὀρχήστρα ἐσιώπη, εἶδον τὴν νεάνιδα, τῆς ὁποίας
οὐδὲν κίνημα μὲ διεφύγεν, ὑψόνουσαν τὸ ποτήριον
πρὸς τὰ χεῖλη της, καὶ παράπαν σχεδὸν γλυκεῖα
φωνὴ ἤχησεν εἰς τὰς ὠτὰς μου λέγουσα.

— Ἐβρίκιε, ἀγαπήτέ μοι λάρδα, πίνω εἰς ὑγείαν
σου!

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Ἀρριέτης.

Ἐξέπεμψε κραιπνὴν τρομερὰν, καὶ ἐταράχθη
μετ' ἀγώνων ἀπελπισίας νὰ θραύσω τὰ δεσμά μου.
Ἡ φωνὴ αὐτῇ μοι ἔλαλε τὰ πάντα, — πάντα ὅσα
σοὶ εἶπον, Στέφανε, τὴν θέσιν τῆς παρὰ τὸ χεῖλος
τοῦ βουκόρου καὶ τὴν παραφροσύνην της ἡτις τὴν

ἔκαμε νὰ θεωρῆται βράχθρον τοῦτο ὡς κλίνην ἐξ
ἀνθέων.

Αἱ φωναὶ μου ἐπὶ νῆσαν ὑπὸ τῆς κρούσεως τῶν
ποτηρίων καὶ ὑπὸ τῶν προπόσεων. Ὁ λόγος τῆς
Ἀρριέτης ἐγένετο τὸ σκρῆνον αὐτῶν.

Ἐν τοῦτοις ἐπειδὴ ἐξηκολούθουν ἐξαντλῶν τὰς
δυνάμεις μου ἵνα καταρθῶμαι νὰ φθάσῃ ἡ φωνὴ μου
μέχρι τῆς ἀδελφῆς μου, εἰς τῶν συμποτῶν ἠγέρθη,
καὶ γελῶν μου ἐκτύπησε τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ χει-
ρομακτρῶν αὐτοῦ.

Ἀυσώδης σπαράξας μὲ ἔκαμε νὰ θραύσω ἕνα
τῶν δεσμῶν μου, καὶ ἐκυλίσθη βήματ' ἕνα μα-
κρὰν τῶν προσκεφαλαίων.

— Ἐὶ διαβολοπαῖδοι εἶπεν ὁ μοναχός — πῶς ὁ-
λαλᾷς!... Νομίζω πῶς τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ τοῦ
φράξῃ κανεὶς τὸ στόμα.

— Ὅχι! ὦ! ὄχι! ἀνεδύθησα ἱκατευτικῶς — ἔφα-
σέ με, σὲ παρακαλῶ!... Ἄν ἡ ἀδελφὴ μου ἀκούσῃ
τὴν φωνὴν μου, θὰ ἀναλάβῃ ἴσως τὰς αἰσθήσεις
της...

— Ἐὶ... ἐρομύρισε ὁ μοναχός — εἶναι δυ-
νατὴν, μὰ τὸν θεόν, τοῦτο!... ἀλλὰ δὲν συμφέρει εἰς
τὴν Ἐντιμότητά Του!...

Τοῦτο δ' εἶπὼν συνέστρεψε τὸ χειρομακτρὸν του,
τὸ ὅποιον αἱ ἀσθενεῖς προσάθειαι μου δὲν ἠδυνή-
θησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσι τοῦ νὰ δέσῃ στερεῶς πε-
ρὶ τὸ στόμα μου. Ἐπεφάθην νὰ φωνάζω πάλιν,
ἀλλ' ὁ ἀλιτήριος ἐγίνωσκε τὴν πέχνην του, καὶ
μὲ εἶχεν ἐπιστομίσει.

Μὲ ἐξέβλεψεν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων μου, ὅπου
ἔμεινα ὡς ἄγκυρος ἀκίνητος. Οἱ δὲ λοιποὶ συμπτώται
δὲν κατεδέχθησαν κἀν νὰ στραφῶμαι.

— Μυλόρδοι καὶ κύριοι, εἶπε τὴν στιγμὴν ταύ-
την εἰς τῶν ψευδοκαλογῆρων, τὸν ὅποιον ἐγνώρι-
σα ἀμέσως ὅτι ἦτο ὁ Σμιθ, ὁ κύριος τῆς οἰκίας Πράν-
δαλ, — περιεμμένον ἀπόψε καλὴν λείαν, καὶ ἐπει-
δὴ ἀποχωρίζουμθα αὐρῶν, εἶναι πιθανὸν ὁ νεὸς δοῦξ
τῆς... καὶ ἡ λαίδη του νὰ διαβῶσιν ἄνευ προσκόμ-
ματος ὑπὸ τὴν ἐπικυλίαν... Ἀλλ' ἀδιάφορον, ἀφοῦ
συνελάθουμθα ἄλληλ' ἄλληλ' ἡτις φαίνεται ὅτι ἀρέσκει
εἰς τὴν Ἐντιμότητά Του!

Ὁμόφωνοι ἀλλαλαγμαὶ διεδέχθησαν τὸν λόγον
τοῦτον. Ἐπιον, καὶ ἤρχισε τὸ speech (ἢ δημη-
γορίαν) (1).

Αἱ δημηγορίαι ἐγένοντο εἰς ἰδιαιτέρην τινὰ διά-
λεκτον, τὴν ὅποιαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν ἐνόουν
οὐχ' ἦτον ὅμως καταλαμβάνον τινὰς φράσεις, καὶ
αἱ φράσεις αὗται ἤρασεν ἵνα μὲ καταπειθῶσιν ὅτι
εἶχον ἐνώπιόν μου μέρος τῶν σημαντικωτέρων με-
λῶν ἐκτεταμένης ἐτακρίας διωργανισμένης διὰ τὴν
κλοπὴν τῆν ἀρπαγὴν καὶ τὸν φόνον βεβαίως.

Ἡ Ἐντιμότης Του ἦτο ὁ ἀνώτατος ἀρχὼν τῆς
ἐτακρίας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ μόνιμος ἔδρα ἦτο ἐν
Λονδίῳ, ἀλλ' ἡτις διεκλυδίζετο καὶ εἰς τὸ ἐξω-
τερικόν, καὶ εἶχε τὰ ὑπάρχεια τῆς Παναγίας τῆς

(1) Εἰς τὰ ἀγγλικά συμπτώται ἀπεκλύθει τῶν συμποτῶν τῆς
προσφωνῆσιν εἰς τὸν οἰκοδεσποτὴν, ὅστις καὶ αὐτοῖς προσηύκει
τοῦτο συμπτῆται καὶ οὕτω καθέξῃ.

Κραβῆς ὡς τὸ πόν καταφυγῆς ἐν καιρῷ κινδύνου,
ἀμα δὲ καὶ ὡς ἀγροκήπιον.

— Καὶ δὲν ἐπροσπάθησε νὰ καταγγεῖλῃ, εἰς τὴν
ἀστυνομίαν τὴν τρομερὴν ταύτην συμμορίαν, διέ-
κωψεν αὐτὴν ὁ Στέφανος.

— Φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Πέρσηβαλ, ἐπροσπάθησα ἀλλ'
ὁ Κ. Μακ-Φαρλάνης εἶναι εἰρηνοδίκτης τοῦ κομητάτου
τῆς Δουμοφρίας... Ἄνεδέχθη τὴν ἐρευναν καὶ ἡ ὑπό-
θεσις ἐσκαπᾶσθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ Στέφανος μετενόησεν ἴσως διότι διέκοψε
τὸν Πέρσηβαλ, καὶ ἐσιώπησεν ἀμυχανῶν.

— Ἡ Ἐντιμότης Του, ἐπανέλαθε ὁ Φράγκης,
ἀφ' ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσω, ἦτο εἰς τὸ ἐξωτερι-
κὸν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐνε-
φανίζετο ἐπ' ἄλιγον εἰς τὸ Λονδίον. Ἀλλ' ἡ κα-
τάστασις αὐτῆς τῶν πραγμάτων ἐμελλε νὰ μετα-
βληθῇ, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ Ἐντιμότης Του ἐ-
πρόκειτο νὰ ἐπανέλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐν Λονδίῳ,
ἵνα ἐπιτελέσῃ γιγαντικῶδες σχέδιον διαρπαγῆς.

— Ὡστε ὁ ἀνὴρ οὗτος πρέπει νὰ ἦναι τῶρα ἐνταῦ-
θα, προσέθηκεν ὁ Πέρσηβαλ αἰφνίως συνοφρυσμένος.

Ὁ Στέφανος ἐσβύλωσε μετὰ περιεργείας τὰ ὠ-
τά του, ἀλλ' ὁ Φράγκης δὲν ἐπέρανε τὴν ἀπόφασιν
ταύτην παρέμβασιν.

— Μοὶ ἐφάνη, ἐξηκολούθησε λέγων ὅτι τινὲς
τῶν δημηγορούντων ὑπανίτητον ἐν τῇ ἐκφωνήσει
αὐτῶν σχέδια πρὸ πολλοῦ παρασκευαζόμενα, καὶ
ἔπιον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ ὑγείας τινὸς Σάνδερς
τοῦ Ἐλέφαντος, ὅστις ἐμελλε μόνος νὰ πληρώσῃ
χρυσίον τὰ βαλάντια πάσης τῆς ετακρίας. Τὸ ὀ-
νομα τοῦτο τοῦ Σάνδερς καὶ τὸ τοῦ Φέργου ἦσαν
τὰ μόνον τὰ ὅποια ἐπρόβλεπον ἐνώπιόν μου.

Πρὸς τοῦτοις δὲ τὸ συμπτῶσιον εἰς τὸ ὅποιον πα-
ρευρισκόμην, ἦτο τὸ τελευταῖον ὑπερ ἐμελλόν νὰ δια-
σκορπισθῶσι λαβόντες τὰς δὴγίας, αἵτινες εἶχον
συζητηθῆ ἐν ἀνέσει εἰς τὸ καταχθόνιον τοῦτο συν-
έδριον.

Ἰσως ταῦτα, Στέφανε, θέλουν σοὶ φανῆ εὐδύνατα
καὶ ἀπίστευτα. — Φεῦ! εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ πι-
στεύσω ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι ἀπλοῦν ὄνειρον!
εἴθε νὰ μὴ εἶχον πλησίον μου σκληρὰν ἀπόδειξιν
τῆς ἀληθείας τῶν ἀναμνήσεων μου!... Ἀλλ' εἰς τὸν
ὅστις ἤθελε διαστάσει, φίλε, ἤθελε δείξει τὸν τάφον
τῆς ἀδελφῆς μου.

Ἡ Ἐντιμότης Του ἀπεκρίθη βραχέως καὶ μὲ μὴ-
ναδικὴν δυνάμιν λόγου εἰς τὰς διαφόρους δημηγο-
ρίας τῶν ζητήρων. Ἐφαίνετο ὅτι ἐβαρύνετο μεγα-
λῶς τὴν εὐγλωττίαν αὐτῶν, καὶ ἐστρέφετο ἀδικ-
κῶπως πρὸς τὴν Ἀρριέτην, ὥσανεὶ ἤθελεν ἀναρ-
τῆσαι, ἂν διὰ τοὺς ὑποδιστέρους του ἔχανε οὕτω
στιγμὰς τινὰς τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν τελευταῖον λόγον ἠγέρθη, καὶ ἐχαι-
ρέτησε τὴν δημῆγρον μετὰ βασιλικῆς χάριτος.

— Μυλόρδοι καὶ κύριοι, εἶπε μεσιδῶν, καιρὸς
παντὶ πράγματι. Ὅλην τὴν ἐβδομάδα συνεσκέφθη-
μεν, καὶ συνεζητήσαμεν, καὶ παρεσκευάσαμεν...
Τίτρω δὲ ἄς εὐθυμησῶμεν!

Βροντή επεκαρμύσων ηκούσθη, ίσκιή να κλονίση τους γλιουστεις...
—Ζήτω ο Φέργος! Αείψατε ο Φέργος! Εφώνηζον μετά παραφορξας.

Ενταύτω δε δι' ενός κινήματος της Εντιμότητος Του η δρχήστρα ήρχισε πάλιν, και ο νάρθηξ επληρώθη υπό ήγχορας και ζωηρας άρμονίας.

Ζωήγητινά ήγήθησαν, και στρόβιλος διεδέχθη τή προανάρουσμα.—Μετά πέντε λεπτά τή ημισυ των προσκεκλημένων περιστρέφεται περίξ της τραπέζης.

Μετά πέντε δ' έτερα λεπτά ούδεις πλέον έμειναν παρά τήν τραπέζαν, ειμή ο άρχηγός της συμμορίας και η θυσαυχή αδελφή μου.

Οι λοιποι φερόμενοι υπό του άδικήπως ταχυνομένου στρόβιλου περιστρέφοντο, περιστρέφοντο εις κύκλον άτελεύτητον. Ο οφθαλμός μου κατεβαρύνετο ακαλουθών αυτους.

Μένων ακίνητος, ήσανόμην άλληλοδιαδόχος επί του προσώπου μου τήν ευώδη πνοήν των έξ επικράτου εσθήτων και τήν ταχέαν πρόσβιν των βράσων. Ο δε χορός έξκαλούθει ταχύνων εις πάσαν περιστροφήν τήν δρεπτικήν περιαιωγήν του.

Καθ' ην στιγμήν ο στρόβιλος καθίστατο ταχύτατος, ο άρχηγός έβλινε προς τήν χείρα της αδελφής μου, και επέθηκεν επί αυτής φίλημα, έπειτα δε σφίγγων περί τους νεφρούς του τήν ζώναν του βράσου του έλαβε τήν θυσαυχή νεάνιδα εις τας βραχμάδας άγκάλας του, και κατέθη τή βράθραν του θρόνου αυτού.

Η δρχήστρα εθρόωνε πάραυτα τή κινήματά της, ίνα κρούση εν των βραθύμων εκείνων στρόβιλων της Γερμανίας, κατά τους όποιους οι ήχοι έξέρχονται θυραλγώς, και ήδύνουσι τήν ψυχήν ως τα μελαγχολικά ελεγεία των γερμανικών ποιητών.

Τότε μόνον ήδυνήθη να ιδώ τή πρόσωπον της αδελφής μου, διότι ήτο εκείνη, Στέφανε!... Ω! η απειπίσια μου δέν με είχεν άπατήσει...

Η παράφρων έμειδία φαινομένη ετυχής, διότι ήτο εις τήν χαράν του γάμου της. Έμειδία, και τή μειδιάμα της κατεσπάρατε τήν καρδίαν μου.

Η Εντιμότης Του παρέσυρεν αυτήν άνευ αντίστασώς, και άνεμίγη μετά των χορευτών.—Κατ' άλλην αι γραμμά ήνεώχθησαν περί αυτους. Οι λοιποι χορευται κεκμηκότες η θέλοντες να ιδωσιν, ετάχθησαν παρά τον ποίχον, και μετ' ου πολυ η Αβρόετη και ο κύριος αυτής έμειναν μόνου.—Τήν βλέπω εισέτι, Στέφανε, διαβαίνουσαν εμπροσθεν μου, ενω έκείμην καταβεβλημένος, επιστομισμένος και έστρατημένος του λόγου... Βλέπω εισέτι τήν χαρίεσαν κίνησιν του εικάμπτου αυτής σώματος, όπερ εστρηίζετο μετ' έμπιστοσύνης επί του βραχμάλευ βραχίονος του ανθρώπου εκείνου...

Ω! τήν άνθρωπον εκείνον!... τήν μισώ!... τήν μισώ! Στέφανε!

Ψιθυρισμός θαυμασμού ηκούσθη αυτοσ, διότι άμφότεροι ήσαν ώρατοι.

Ει τούτοις δε η Αβρόετη επνευστία.—Εσθήριζε κεκμηκία τή όχηρόν αυτής μέτωπον επί του ώμου της Εντιμότητος Του όστις εστάθη πάραυτα, και έθεσεν αυτήν σχεδόν λειποθυμύσαν επί εύρέος ανακλίντρον, όπερ ήτο παρά τήν άνω άκραν της τραπέζης.

Η Εντιμότης Του κατέπεσαν επί του ανακλίντρον πλησίον της Αβρόετης. Τοδτο ήπάτη σημειον. Οξής κρότος ήκούσθη άνωθεν του θύλου, και αι άπειροι λαμπάδες εσθέθησαν ταυτόχρονως. Τή πην εδυσθήθη εις βαθύ σκοτός, και η δρχήστρα εσιώπησεν.

Τα σχοινία δι' ών ήμην δεδεμένος εισέδυσαν εις τας σάκκας μου, διότι επάραυτην σφοδρώς ίνα βοηθήσω τήν αδελφήν μου εις τήν εσχάτην ταύτην στιγμήν. Αλλά πάντα ήσαν άνωφελή, και κατέπεσα ήττημένος, άλατος και άπειρηκώς. Ο θεός με ήλέησε και έγασα τας αισθήσεις μου.

—Ταλαίπωρα φίλε! έψιθύρισεν ο Στέφανος θλιβων μετά λύπης τήν χείρα του Πέρσηβαλ εντός των χειρών αυτου, όστις από τριών στιγμών ήτο εις τρομεράν άναίσθησιν. Αλλά η φωνή του Μακ-Νάβη τον έκαμε να σκιρτήση.

—Που έμεινα; ήρώτησεν άβρηνης δέδοτι προ τει να τελειώσω τήν σκληράν ταύτην διήγησιν, Μακ-Νάβη... Σοι είπον ότι μετά τόν επάρατον εκείνον στρόβιλον ο μοναχός εκάθησε πλησίον της αδελφής μου, και αι λαμπάδες εσθέθησαν υπό κατάχθονίου πνοής;... Ναί! πρέπει να σοι τή είπα, διότι με οικτερείς τοσοϋτον ώστε δέν πρέπει να άγνοής τήν δυστοχίαν μου... Κύριε, πρόκειται ενταύθα περί της θυγατρής του Πέρσηβαλ... εις τήν ψυχήν σου, δώσωσόν μοι ότι θα φυλάξης τή μυστικόν μου!

—Ω! Φράγκη... άνεβόησεν ο Στέφανος, έχεις λοιπόν ανάγκην του θροου μου; —Οχι! απεκρίθη ο Φράγκης εκτός εαυτου, εζητήσα όρκον παρά σου, Στέφανε;... Οχι... πρέπει να με εϋπλαγγισής... Ακουσόν! νομίζω ότι ήγαπων τήν αδελφήν μου έτι περισσότερο και αυτης της Μαρίας... ήτις είναι του λοιπου τή μόνον αντικείμενον του έρωτός μου... Ω! τή πιστεύω!

Αγνοώ όπόσον χρόνον διήρκεσεν η λειποθυμία μου, προσέθηκε σχεδόν πάραυτα. Ότε δ' ανέλαβον τας αισθήσεις μου τή σκοτός διήρκει εισέτι, και σιωπή βαθεία επεκράτει εν τή αίθούση.

Μετά μίαν ώραν περίπου ήκουσα κρότον εκ των σοων, εν αις είχον πληνηθη τήν μήκτα. Η θύρα δι' ης είχον εισέλθει ήνεώχθη, και πολλοι άνθρωποι εισήλθον κραπούντες δάδας άναμμένας, των οποίων τή φώς έδειξεν άορίστως τή άποτελέσματα των όρχων.

—Αλλά τή βλέμμα μου δέν εστράφη προς αυτους.—Εστρεψα πάραυτα απλήστως τους οφθαλμούς προς τή ανακλίντρον, επί αυ είχε καθήσει ο άρχηγός πλησίον της αδελφής μου. Η αδελφή μου εκειτο κοιμωμένη επί των προσκεφαλαίων.—Ο δε μοναχός ιστάμενος όρθιος και τας χείρας έχων

εστραυμένους επί του στήθους εφαινετο βεβουησμένος εις βαθείας σκέψεις.

Τό φως των όρχων εξαγαγην αυτην εκ του βεβουησμένου του. Τό πρώτον βλέμμα του εστρεψε προς τήν αδελφήν μου, τήν όποιαν θεωρούσε επί μίαν στιγμήν μετά λύπης και έσωτος, έβλινε και τήν εσπλήσιν επί του μετώπου. Έπειτα δε έκβαλών τή μεταξωτήν βράσον του, τήν εκάλυψε δι' αυτου.

—Μήπως λοιπόν υπήρχεν ευκισθησία εν τή καρδιά του ανθρώπου τούτου, Στέφανε; —Μετά δε τούτο προύχρησε μέχρι του κέντρου των κοιμωμένων, και άνεκραξε με φωνήν ήχητήην.

—Αγέθητε, κύριοι, αγέθητε! —Οι μιν άνδρες ήγήθησαν, αι δε γυναίκες έγιναν άφροντοι ως εκ θούματος.

Η ά του άρχιμου καθολικου της εκκλησίας με εβ'θη παντίλως φωτισόμενν ήδη ούχι πλέον υπό της δικυγοσ λαμπείας των λαμπάδων, άλλ' υπό της κηπνώδους και πορφυρας φλογός των δά'ων, έφαινετο παριστάν τήν άλλήθ' εδιν του, τήν ευρήχρον, σκυταρήν και μυστηριώδη. Η τρ'πε', άλλης φραγίων, μινε μόνη εκ των προγαίων.

Οι μουσικοί έχον ακολουθήσει τας γυναίκας, και δέν υπήρχον εν τή εκκλησία, ειμή οι μοναχοι συνηθροισμένοι εν κύκλω περί τήν Εντιμότητα Του. —Μυλόρδοι και κύριοι, είπεν, ιδού ήλθεν η στιγμή του χωρισμου... Είμαι ευχαριστημένος εκ των έργων σας... Εγώ δε έχω εισέτι πλείστα πράγματα να εκτελέσω εν τω έσωτερικώ' άλλ' εν έτος θέλει μοι άρκέσει προς τούτο, ως νομίζω... Μετά εν έτος θέλει επανέλθει προς ύλας μετά τινων καιών και πιστών φίλων... Έως τότε έχετε πάντοτε ενώπιόν σας τας όδηγίς μου' μη λησισαίτε ουδεν και υπηκούετε.

Οι μοναχοι υπέκλιναν περίξ αυτου. —Πάντα είναι έτοιμα; ήρώτησεν η Εντιμότης Του ένα των δαυδοφρών. —Αι άμαξαι περιμένουσιν υπό τήν έπαυλι, άπεκρίθη ούτος.

—Λοιπόν, κύριοι, αγαθή τύχη και καλήν άντάμωσιν. Πάντες εκινήθησαν προς τήν θύραν' αλλά τήν στιγμήν ταύτην εις των μοναχων εστράφη προς τόν άρχηγόν, και με έδειξε διά του δακτύλου λέγων. —Τ' να τή κάμωμ' αυτό; Η Εντιμότης Του έβρίψεν επί' έμέ τή βλέμμα του. —Ο αδελφός της δυστυχούς ταύτης νεάνιδος'... έψιθύρισεν. —Πρέπει... έξηκολούθησιν ο μοναχός, ούτως εκφραστικόν κίνημα συνεπλήρωσε τήν ιδέαν. —Α! δόκτωρ, ά'... Προς τί ο άνωφελής ούτος φόνος; —Δέν είναι άνωφελής, μυλόρδο, άπεκρίθη ο

δόκτωρ ύψων τήν φωνήν του, και άν συνεβουλευόμενα τους αδελφούς μας...

Οι λόγια ούτοι ήσαν φανερά πρόσκλησις. Οι μοναχοι επλησίασαν. —Δόκτωρ, απεκρίθη ο άρχηγός άνορθών τή ύψηλόν ανάστημά του, δέν άρχισω να φιλονεικώ μετ' εμου... Απέλθετε, κύριοι.

—Αλλά ο άνθρωπος ούτως δύναται να μάς καταστρέψη! άνεβόησεν ο ούκωμο. —Είναί αληθές! είναι αληθές! έψιθύρισαν εκ του πλήθους.

Η Εντιμότης Του κατέστειλε κίνημα σφοδρές όργης. —Μυλόρδοι και κύριοι, είπα, γινώσκω καλώς ότι τή κηπαργίον μας είναι άδ' άνισον να είρ' ηθ. Τήν στιγμήν ταύτην η δίδως δι' ης εισήλθεν ο έτος ούτος, δέν υπάρχει πλέον... έπειτα δε δύναται να ενθυμηθη τους άπειρους περιλαγμούς των υπηγεσιών...

—Αλλά ήλθεν άπαξ! διεκοψεν αυτην φωνή τις εκ του πλήθους. —Μη αφήνετε να με δικόκπουσ σας παρακαλώ, κύριοι! Σας ζήτω τήν ζωήν του νέου τούτου.

Ψιθυρισμός διεδόθη εις τή πλήθος. —Αγαπώ τήν νεάνιδα ταύτην, η εις είναι αδελφή του, επανέλθεν ο άρχηγός.—η νύξ αυτη άς μη ήται δι' αυτην ειμή άνάμνησις έρωτός.

Ο θόρυβος πύξησεν. —Ας μη υπέρχη μετά της εικόνας μου ιδέα πένθους εν τή μνήμη αυτης. —Διά τή όνομα του Σατανά, μυλόρδο, άνεβόησε τραχή τις φωνή, κυταξέτε προς οικια μου αμαξαι, ενω πρόκειται διά τήν ασφάλειάν μας;...

Δέν είδές ποτε, Στέφανε, μεταμύρφωσιν μαλλον αιφνίδιον και τρομερωτέραν εκείνης, ητις εφάνη επί του γαληνίου και υπερκράνου προσώπου της Εντιμότητος Του. Οι οφθαλμοί του έξακόντισαν λαμψιν περιφλεγή, ενω οι μύς του προσώπου του έτρεμαν σφοδρώς. Τό μέτωπόν του κατέστη αίφνης πορφυρουν, και εν μέσω της ροής του αίματος, όπερ καθίστα αυτον υπέρυθρον, η λευκή γραμμή ούλης εφάνη τοσοϋτον καθαρά και κηρωισμένη, ώστε ήθελέ τις νομισει αιτήν κηχαρχυμένην διά γλυφίδος...

—Εκ της άριστορας εφρόσμε' ρ της άναφύσως της κύλης... διεκοψεν αυτην ο Στέφανος. —Ναί! είπεν ο Φράγκης.—ένθυμείται τή θυερίν μου... —Ένθυμούμαι ότι είδον, Πέρσηβαλ' απεκρίθη βρονδώς ο Στέφανος.—ένθυμούμαι τήν δολοφόνον του πατρός μου... Ω! είναι εκείνος! είναι εκείνος!

Η έγ. Κ'. Συμμηγία κατά του κοινου εχθρου. —Ακουσον, Φράγκη, άκουσον ήδη και συ, έξηκολούθησε λέγων ο Στέφανος' δέδοτι έξ άλλων του-

δόκτωρ ύψων τήν φωνήν του, και άν συνεβουλευόμενα τους αδελφούς μας...

Οι λόγια ούτοι ήσαν φανερά πρόσκλησις. Οι μοναχοι επλησίασαν. —Δόκτωρ, απεκρίθη ο άρχηγός άνορθών τή ύψηλόν ανάστημά του, δέν άρχισω να φιλονεικώ μετ' εμου... Απέλθετε, κύριοι.

—Αλλά ο άνθρωπος ούτως δύναται να μάς καταστρέψη! άνεβόησεν ο ούκωμο. —Είναί αληθές! είναι αληθές! έψιθύρισαν εκ του πλήθους.

Η Εντιμότης Του κατέστειλε κίνημα σφοδρές όργης. —Μυλόρδοι και κύριοι, είπα, γινώσκω καλώς ότι τή κηπαργίον μας είναι άδ' άνισον να είρ' ηθ. Τήν στιγμήν ταύτην η δίδως δι' ης εισήλθεν ο έτος ούτος, δέν υπάρχει πλέον... έπειτα δε δύναται να ενθυμηθη τους άπειρους περιλαγμούς των υπηγεσιών...

—Αλλά ήλθεν άπαξ! διεκοψεν αυτην φωνή τις εκ του πλήθους. —Μη αφήνετε να με δικόκπουσ σας παρακαλώ, κύριοι! Σας ζήτω τήν ζωήν του νέου τούτου.

Ψιθυρισμός διεδόθη εις τή πλήθος. —Αγαπώ τήν νεάνιδα ταύτην, η εις είναι αδελφή του, επανέλθεν ο άρχηγός.—η νύξ αυτη άς μη ήται δι' αυτην ειμή άνάμνησις έρωτός.

Ο θόρυβος πύξησεν. —Ας μη υπέρχη μετά της εικόνας μου ιδέα πένθους εν τή μνήμη αυτης. —Διά τή όνομα του Σατανά, μυλόρδο, άνεβόησε τραχή τις φωνή, κυταξέτε προς οικια μου αμαξαι, ενω πρόκειται διά τήν ασφάλειάν μας;...

Δέν είδές ποτε, Στέφανε, μεταμύρφωσιν μαλλον αιφνίδιον και τρομερωτέραν εκείνης, ητις εφάνη επί του γαληνίου και υπερκράνου προσώπου της Εντιμότητος Του. Οι οφθαλμοί του έξακόντισαν λαμψιν περιφλεγή, ενω οι μύς του προσώπου του έτρεμαν σφοδρώς. Τό μέτωπόν του κατέστη αίφνης πορφυρουν, και εν μέσω της ροής του αίματος, όπερ καθίστα αυτον υπέρυθρον, η λευκή γραμμή ούλης εφάνη τοσοϋτον καθαρά και κηρωισμένη, ώστε ήθελέ τις νομισει αιτήν κηχαρχυμένην διά γλυφίδος...

—Εκ της άριστορας εφρόσμε' ρ της άναφύσως της κύλης... διεκοψεν αυτην ο Στέφανος. —Ναί! είπεν ο Φράγκης.—ένθυμείται τή θυερίν μου... —Ένθυμούμαι ότι είδον, Πέρσηβαλ' απεκρίθη βρονδώς ο Στέφανος.—ένθυμούμαι τήν δολοφόνον του πατρός μου... Ω! είναι εκείνος! είναι εκείνος!

Η έγ. Κ'. Συμμηγία κατά του κοινου εχθρου. —Ακουσον, Φράγκη, άκουσον ήδη και συ, έξηκολούθησε λέγων ο Στέφανος' δέδοτι έξ άλλων του-

των πρέπει να εξαγαγώμεν βεβαιότητα... Μετά τούτα θέλεις εξακολουθήσει την διήγησίν σου...
 «Α! πιστεύσόν με, εκείνος, ο οποίος εκείνος άνηρ πρό δώδεκα ετών έδρασε το πένθος εις τας οικογενείας ημών... Δεν δύναιται τις να απατηθῆ, ως βλέπετε, και εκτός του σημείου το οποίον η χείρ του θεου ενεγράψεν επί του μετώπου του ίνα παρουσιάσῃ αὐτὸν εις τὴν εκδικησίν μας, εἶναι ἡ αὐτὴ παράδοξος υπερηφάνεια ἐν τῷ μέσω τῆς αἰσχρῆς, τὸ αὐτὸ ἀγέρωγον ἐν μέσω τοῦ ἐαγλήματος, ἡ αὐτὴ τολμηρὰ ἀνδρία εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐξουτελισμοῦ.

Ἦσαν παιδίον. Ἡ μικρὰ κλίνη μου ἔκειτο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου ἐκείνου τῆς οἰκίας Ρανδάλ, ἐν ᾗ κατακλίθη ἡ ταλαίπωρος ἀδελφὴ σου, ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ ἐν ᾗ ὁ πατήρ μου ἐξηλωμένος ἐκοιμήτο κατὰ τὴν νόκτα περὶ τῆς σοῦ εἶπον. Ἡ θύρα δὲ τῆς κατέβη εἰς τὸ ὑπόγειον ἠγεώχθη, και δύο ἄνθρωποι ἐφάνησαν, εἰς ὧν ὁ μὲν εἰς ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς προπέρας λαμπάδα, ἦν ἐκράτει εἰς χείρας, και ἔλλον μοι ἔθηκεν μεταξύ μου και τῆς κλίνης, ὡστε να με ἐμποδίσῃ τοῦ να βλέπω· ἀλλὰ δεν τὸ ἐξετέλεσεν ἐπιτηδεῶς, διότι τὸ βλέμμα μου ἠδυνήθη να ἐνισχύσῃ μεταξύ τοῦ βραχίονος και τοῦ πλευροῦ του, και εἶδον τὰ πάντα.

Ὁ δ' ἕτερος, ὁ ὑψηλότερος, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας δύο ἐγγερίδια· προὐχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κλίνην τοῦ πατρὸς μου, και ἐπρόφερε με ἰσχυρὰν φωνὴν τὸ ὄνομά του. Ὁ πατήρ μου ἐξύπνησεν ἐντρομος, και ἰδὼν τὸν ζένον τοῦτον ἰστάμενον πρὸς τὸ προσκεφάλαιόν του ἐξέπεμψε κραυγὴν.

—Σιωπῆ, Μακ-Νάθη, σιωπῆ! εἶπεν ὁ προσωποδοφῶρος, ἐγὼ εἰμαι.

—Ὁ Ὀδρεάνης! ἐψιθύρισεν ὁ πατήρ μου κλίνας τὴν κεφαλὴν τὸ περιέμενον... Ἐξέθετον τὴν ζωὴν μου, και τὴν ἀπώλεσα!...

—Ὅχι ἀκόμη, Μακ Νάθη... Ἐγέρθητι!... Ἡξέουσαι καλῶς ὅτι ἐγὼ δεν δολοφονῶ!... Ἐγέρθητε ποὶ λέγω! Ἐφερα δύο ἐγγερίδια.

Ὁ πατήρ μου ἠγέρθη βραδέως. Ἐγὼ δ' ἔτρεμον ὅλος, ἀλλ' ἐξηκολούθουν να θεωρῶ.

Ὅτε ὁ πατήρ μου ἠγέρθη, ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἐκάλει Ὀδρεάν προσέφερεν εἰς αὐτὸν ἐν τῶν ἐγγεριδιῶν, ὁ πατήρ μου τὸ ἔλαβε, και ἐτέθη εἰς θέσιν ἀμυντικὴν.

Ἡ μάχη ὑπῆρξε σιωπηλὴ και βραχεῖα. Ὁ πατήρ μου ἔπεσε μετὰ τινος στιγμῆς.

—Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐκδικηθῶ, ἐψιθύρισεν.

Ὁ Ὀδρεάνης ἔκλινε διὰ να κτυπήσῃ. Ἐνῶ δὲ ἠνίστατο ἔπεσεν ἡ προσωπίς αὐτοῦ, και εἶδον τὸ πρόσωπόν του μίαν στιγμὴν, Φράγκη... Εἶδον τὸ μέτωπόν του ἐρυθρὸν ἐκ τῆς σφοδρῆς πάλης, και ἐνῶ τῷ μέσω τοῦ μετώπου του λευκὴν οὐλὴν ὅλος ἄμοικον πρὸς ἐκείνην ἦν ἀνέφερος.

—Τὸ παιδίον σὰς εἶδε, μολόρδε! ἀνεβόησεν ὁ κνήρ ὅστις με ἐκράτει.

Ἐνταῦθα δὲ ὕψωσε κατ' ἐμοῦ τὴν μάχαιραν

αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ὀδρεάνης ὅστις εἶχε φορέσει πάλιν τὴν προσωπίδα του, ἤρπασε τὸ ὄπλον ἐκ τῶν χειρῶν του, και ἔκλινεν ἐπὶ τῆς κοιτίδος μου.

—Ταλαίπωρον παιδίον! ἐψιθύρισε με φωνὴν γλυκεῖαν και εὐσπλαγγικὴν, ὁ θεὸς γινώσκει ὅτι ἐπεθύμουν να φρεσθῶ τῆς ζωῆς τοῦ πατρὸς σου... Ἀλλ' ἦτο πρόσκομμα εἰς τὴν προδόν μου... και πρέπει να προχωρήσω!

Ἡνέωξε δὲ τὸ παράθυρον, και ἐπήδησε μετὰ τοῦ συντρόφου του εἰς τὸν ἀγρὸν.

Μετ' οὐ πολὺ ἄπασα ἡ οἰκία ἠγέρθη ἐκ τῶν κραυγῶν μου, και πάραυτα σχεδὸν ἐφθασαν ἐκ Δουμφρίης στρατιῶται, τοὺς ὁποίους εἶχε προηγουμένως προσκαλέσει ὁ πατήρ μου.

Ἐδρασε τὴν μικρὰν θύραν, τὴν ὅποιαν ἠνέωξαν. Ἀλλ' ὅπισθεν ἦτο ὁ τοίχος ἐκεῖνος περὶ οὗ σοὶ ὠμίλησα, Πέρσηβαλ· τοίχος ὀγκώδης, ἀκλόνητος, ἀνευ οὐδεμιᾶς διαβάσεως, και οὐκ ἔστιν ἡ κατασκευὴ ἐγένετο βεβαίως πρὸ πολλῶν αἰώνων.

—Παράδοξον, ἐψιθύρισεν ὁ Φράγκης. —Και ἡ περιστασις αὐτὴ περὶ ἧς θέλω ἀναμαρτυρῆσαι να ὀμιλήσω πάλιν περὶ τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς μου, δεν εἶναι ἐκ τῶν ἐλαχίστων μυστηρίων τοῦ ὄλεθρου τούτου τόπου, Στέφανε... Ἀλλὰ ματαίως ἠθέλαμεν προσπαθῆσαι να τὸ ἐνοησώμεν, ἔπειτα δὲ ὑπάρχει τι παραδοξότερον... Ἡ ἱστορία σου δεν ὁμοιάζει μόνον πρὸς τὴν ἐδικὴν μου, Μακ-Νάθη, ὁμοιάζει και πρὸς τὴν τῆς καίτης Ὀφελείας...

—Πῶς!... ἠθέλησε να ἐκφωνήσῃ ὁ Στέφανος.

—Τὸ μυστικὸν τῆς κομίσεως Δέρση δεν ἀνήκει εἰς ἐμεῖ, διέκοψεν ὁ Φράγκης, και δεν μοι ἐπιτρέπεται να τὸ μεταχειρισθῶ εἰμὴ κατὰ τινὰ τρόπον και ἀπέναντι προσώπων τινῶν... Ἀλλὰ δύναμαι τοῦλάχιστον να τὸ μεταχειρισθῶ πρὸς ἐμαυτὸν, και ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἦτις συμφωνεῖ πρὸς τοὺς λόγους σου, ἦτις συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἀνεκνήσεις μου, διασκεδάζει τὰς ἀμφιβολίας μου ὡστε να μεταβάλλῃ αὐτὰς σχεδὸν εἰς βεβαιότητα.

Στέφανε, νομίζω ὅτι γινώσκω τὸ ὄνομα τοῦ προσωποδοφῶρου ἀνδρὸς ὅστις ἐφάνησε τὸν πατέρα σου, και τὸ ὄνομα τοῦ ληστοῦ ὅστις ἠτίμασε τὴν ἀδελφὴν μου...

Παράδοξος σύμπτωσις! ὡσανεὶ πάντα μεταξύ ἡμῶν ἐμελλον να ἦναι ὅμοια, ἔσωσε τὴν ζωὴν σου ἐν τῷ δωματίῳ Ρανδάλ, και ἐμοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἴσως μάλιστα ἐφείσθη τῆς ζωῆς ἐμοῦ περισσύτερας φορὰς ἢ τῆς ζωῆς σου.

Ἀλλ' ἡ εὐεργεσία εἶναι πολὺ μικρὰ ὡστε δεν δύναται να καλύψῃ τὴν ὕβριν.

—Δεν θὰ μοι εἶπῃς τὸ ὄνομά του; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος.

—Φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Πέρσηβαλ, θὰ σοὶ εἰπῶ τὸ ὄνομά του... Ἀλλ' ἀκουσον τί συνέβη εἰς τὴν ἀδελφὴν μου.

Ἡ αἰφνίδιος ὀργὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν μοναχῶν παρήγαγεν ἐπ' αὐτῶν μαγικὸν ἀποτέλεσμα. Ἐπιθεοδόμησαν ἐντρομοὶ ἀφίνοντες μεταξύ αὐτῶν και ἐκείνου μέγα κενόν. Ἐγὼ δὲ τὸν ἐθεώρουν

μετ' ἐκπλήξεως ἄμα και θαυμασμοῦ, και δεν ἠδυνάμην εἰμὴ να παραβάω τὴν εἰς τὴν κακίαν τεινούσαν και θαυμαστὴν δύναμιν αὐτοῦ πρὸς τὴν πεπτακυλιν δύναμιν τοῦ παραβάτου ἀρχαγγέλου.

Οἱ ψιθυρισμοὶ ἔπαυσαν, και σιωπῆ βαθεῖα ἐπεκράτει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

—Ὁ νέος οὗτος δεν θέλει φονευθῆ, εἶπεν ἡ Ἐντιμότης Του περιστέλλων τὴν ὀργίλην φωνὴν του. —Τὸ ἀπαυτο!

Οὐδαίς ἐτόλμησε να ἀποκριθῆ. Τὸ δὲ ὄρατον πρόσωπον τῆς Ἐντιμότητος Του διατηροῦν τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀδυσωπῆτος και ἀγερώχου υπερηφανείας ἐγένετο πάλιν γαλήνιον. Αἱ μεγάλαι αὐτοῦ ὀφρῶς ἐχάραττον ἐπὶ τοῦ ὄχρου ἤδη μετώπου του ζωηρὰν και καθαρὴν γραμμὴν ἐπὶ τῆς λαμπρότητος αὐτοῦ. Ἡ οὐλὴ εἶχε γίνεαι ἀφαντος.

—Μολόρδοι και κύριοι, εἶπε, δεν σὰς ἐμποδίζω... Δύνασθε να ἀπέλθῃτε.

Ἄπασα ἡ δημήγυρις ὑπέκλινε με σέβας και σιωπὴν. Μετὰ μίαν στιγμὴν δεν ἔμενε πλέον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ εἰμὴ εἰς μόνος μοναχὸς, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐμποδίσαι δι' ἐνὸς κινήματος.

—Δόκτωρ, εἶπεν αὐτῷ, γύσε σταγῶνάς τινας ὀπίου ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς δυστυχῆς ταύτης νεάνιδος, ἦτις κοιμάται ὑπὸ τὴν ἐσθιτή μου... εἶναι ὠρατικὸν και θελητικὸν κοράσιον... Πρέπει να ἦναι προσφιλεστάτη τῶν γονέων τῆς, —και ἐπεθύμουν... Ἀλλ' εἶναι παραφροσύνη να λυπηταίτις διὰ τὸ παρελθόν, δόκτωρ.

Ὁ μοναχὸς ἔλαβεν ἐκ τινος μικρᾶς θήκης ἦν ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ, φιάλην δι' ἧς ἔβρεξε τὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς μου.

—Και ὁ κύριος οὗτος; ἠρώτησεν.

—Πρέπει και ὁ νέος οὗτος να κοιμηθῆ, δόκτωρ.

—Ἄν δεν θέλῃ να πῆ; —Δοκίμασον.

Ὁ δόκτωρ τοῦ ὁποίου ἡ πρόσθετος ὑπὴν ἦτο πραγματικῶς προσωπεῖον, διατεθειμένον οὕτως ὡστε ἐκάλυπτεν ἐντελῶς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, προὐχώρησε πρὸς ἐμεῖ, και ἀφῆρεσε τὸ ἐπιστήμισμα. Ἡ Ἐντιμότης Του περιήρχετο μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν τράπεζαν.

—Θέλεις να πῆς; μοι εἶπεν ὁ δόκτωρ.

Ἐγὼ δὲ ἤρπασα τὴν φιάλην και ἔπιον.

—Ὅστις και ἂν ἦσαι, ἀνεβόησα ἀκολούθως ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀρχηγόν, σοὶ κηρύττω ὅτι εἶσαι ἀχρεῖος και ἀνανδρος... Ἀναλαμβάνω τὴν ζωὴν τὴν ὅποιαν μοι δίδεις ἀλλὰ διὰ να ἐκδικηθῶ... Ὡ! δεν εἶσαι τόσο καλῶς μετρημισμένος ὡστε να μὴ δυναθῶ να σε ἀναγνωρίσω...

—Τὸ ἀκούεις, μολόρδε; εἶπεν ὁ δόκτωρ.

—Τὸ ἀκούω, κύριε· ἀλλ' ὅσοι ἠθέλησαν να ἐκδικηθῶσι κατ' ἐμοῦ ἀπέθανον.

Ἐπειτα δὲ ἐπλησίασε και αὐτὸς εἰς τὴν κλίνην μου, και με ἐθεώρησε κατὰ πρόσωπον.

—Και ἐγὼ θὰ σε ἀναγνωρίσω, ἐψιθύρισε, και ἂν ἦναι δυνατόν, θέλω φρεσθῆ τῆς ζωῆς σου.

Ἄν ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ὑπο-

πέσθημαι, ἐφύλαξε τὸν λόγον του· διότι τὴν παρελθούσαν δευτέραν ἡ ζωὴ μου ἦτο εἰς τὰς χεῖράς του.

Ὁ Στέφανος ἤρχιζε μεν να ἐνωθῆ καλῶς, ἀλλ' ἐπεθύμει και να βεβαιωθῆ.

—Τὴν παρελθούσαν δευτέραν... ἐπανέλαβεν.

Ὁ Φράγκης ἔδειξεν αὐτῷ τὴν πληγὴν του.

—Ἐκεῖνος μοι ἔκαμε παύτην, ἐψιθύρισεν.

—Ὁ Ριο-Σάντος! ἀνεβόησεν ὁ Μακ-Νάθη· τὰ περιέμενον· ἀλλ' ἐγὼ δεν εἶδὸν ποτε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον... Ὡ! πρέπει να τὸν εἶρω! διότι δεν ἠξέουσαι ὅπως ἡ τύχη προσήγγισε τὰς δυστυχίας ἀμφοτέρων ἡμῶν... δεν ἠξέουσαι μέχρι πόσου τὸ μίσος ἡμῶν ἔχει τὰ αὐτὰ αἰτία και τὸν αὐτὸν βλαμὸν... δεν γινώσκεις εἰμὴ τὴν ὁμοιότητα τῶν παρελθόντων δειῶν μας... Δοιπὸν! και τὸ παρὸν μὰς συνδέει! ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅστις γίνεται πρόσκομμα μεταξύ σου και τῆς Μίς Τρέβωρ, ὁ αὐτὸς μοι κλείει τὴν καρδίαν τῆς Κλάρης.

—Εἶναι δυνατόν!... διέκοψεν αὐτὸν ὁ Φράγκης.

—Τοῦτον ἀγαπᾷ ἡ Κλάρη διὰ τοῦ ἀκατανόητου ἐκείνου πάθους τοῦ τινος ἡ πηγὴ εἶναι μυστηριώδης καθὼς και πάντα τὰ περὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον! Οὗτος ἴσως τὴν ἀπήγαγεν...

Ὁ Στέφανος διηγήθη ἐνταῦθα ἐν ἐκτάσει τὴν ἐν τῷ Ναουκκλησίῳ σκηπὴν, και ἐκ τῆς περιγραφῆς ἦν ἔκαμε περὶ τοῦ ὄνειροπόλου, ὁ Φράγκης εὐκόλως ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ὁ μαρκεσίος δὲ Ριο-Σάντος.

—Ναί, εἶπε μετὰ τινος σιωπῆν, ἔχεις δικαιοματὰ ἴσα πρὸς τὰ ἰδικά μου, και ὁ θεὸς θέλει να ἐκδικηθῶμεν ὁμοῦ...

Πρὸς τούτοις δὲ ἡ ὁμοιότης ἦν ἀνεκάλυψας μεταξύ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Ναουκκλησίου και τοῦ δολοφόνου τοῦ πατρὸς σου εἶναι και ἄλλη ἀπόδειξις προστιθεμένη εἰς τὰς προηγουμένας, διότι και τὰ μὴ ὄντες συνεννοημένοι ἀνεγνώρισαμεν αὐτὸν ἀμφοτέροι...

Ὁ Στέφανος ἠγέρθη και διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

—Ποῦ πηγαίνει; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Φράγκης.

—Πηγαίω να μονομαχήσω κατὰ τοῦ μαρκεσίου δὲ Ριο-Σάντου, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἱατρὸς, τὸν ὁποῖον ἡ ὀργὴ ἐξέβαλλεν ἐκ τῆς συνήθους ἀταρξείας αὐτοῦ. —Ἴσως φανῶ εὐτυχέστερος σου, Πέρσηβαλ... εἰδεμῆ... θὰ ἔγῃς να ἐκδικηθῆς ἀδελφὸν και ἀδελφὴν... Ὑγίαινε!

—Μεῖναι ἀνεβόησεν ὁ Φράγκης μετὰ τινος μέμψεως· θέλεις λοιπὸν να ὠφεληθῆς ἐκ τῆς πληγῆς μου; Ἀ! Στέφανε!... πρῶτην ἤδη φορὰν σε βλέπω ἐγνωστὴν και ἄδικον!

Ὁ Στέφανος ἐπανῆλθε πρὸς τὴν κλίνην, και συνέβληψε τὴν χεῖρα τοῦ Πέρσηβαλ μεταξύ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

—Σὲ ζητῶ συγγνώμην, ἐψιθύρισε, ἀλλὰ παρφερόμαι διότι δεν ἔμαθα οὐδὲν περὶ τῆς Κλάρης, Φράγκη...

Οὗτος δὲ ἀπέβδισε τὰ ἐραπλωμάτά του και ἔβρισε

του; πόδας του επί του τάπητος τοσούτον ταχέως ὥστε ὁ Στέφανος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Ἰδὲ, φίλε, ἰδὲ, εἶπεν, εἶμαι ἤδη πλέον δυνατὸς, καὶ δὲν θὰ περιμένῃς πολὺν καιρὸν... Ὡ! δυστυχῆς Ἀρξίετη μου! προσέθηκέν ἐκταίνων τὰς κλειστὰς αὐτοῦ χεῖρας πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς; του! εἶσαι ἐν τῷ οὐρανῷ ὅπου δὲν ὑπάρχει μνησικακία... ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς ἐκδικώμην... Ὡ! ἡγάπας τὴν τιμὴν, Ἀρξίετη, καὶ ἦσο ἐκ τῆς Σκωτίας... καὶ ἐνώπιον τοῦ βλέμματός τοῦ Θεοῦ θὰ μειδιάσῃς διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Δὲν ἦτο ὥραία, Στέφανε! εἶδές ποτε τοσούτην γκλήριον εὐλακρῆσαν συνπαρόχουσαν μετὰ τοῦ νέφους τούτου τῆς γλυκαῖς μελαγχολίας ὅπερ καταβάνει ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ μετώπου τῆς ὡς πρόβλεψας ὑκανότου πρόωρου... Λέγουσιν, ὡς ἠξέουρες, εἰς τὰ ἔρημας ὅτι αἱ οὐράνιαι αὐταὶ ὄψεις διαγείρονται τὸν φθόνον τῶν ἀγγέλων, καὶ προσκαλοῦσιν τὸν θάνατον... Ὡ θεὸς μου! πόσον τὴν ἐκλαυσά.

Μετ' ἄλλας λέξεις τελειώνει ἡ διήγησις μου, Μακ-Νάβη, ἐπανέλαθε μετὰ βεβαιωμένης φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἔπειθεν αἰφνιδίως πνοὴ θλίψεως. — Ὁ ὀρχηγὸς μετ' ἐκείνου τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε δόκτορα ἀπεσώθησαν ἔγω δ' εἶμαι μόνος μετὰ τῆς κοιμωμένης Ἀρξίετης.

Ἐπειδὴ μοι εἶγον ἀφαιρέσει τινὰ τῶν δεσμῶν μου, προύχρησα ἔσπον μὲχρι τῆς ἀδελφῆς μου, καὶ ὕψασα τὸ μεταξωτὸν κάλυμμα, ὅπερ ἐκάλυπτον αὐτήν. Ἐμειδίκα ἐμπικρῶς καὶ ὄνειροπολοῦσα ἐπρόφερε τὸ προσκεῖλες ὄνομα τοῦ Ἑβραίου Αὐτῶνος. Δυστυχῆς ἀδελφὴ μου!

Ἐκείνησιν παρ' αὐτήν, ἀλλ' ὁ ὕπνος μὲ κατέλαμψε, καὶ ἠσθάνθησιν ὅτι αἱ αἰσθητικαὶ μου ἀπέλυσαν καθ' ἡν στιγμὴν ἐπέθετον φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.

Ἀλλὰ πόσον καιρὸν κατειχόμεν ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ νεκρωτικοῦ δὲν δύναμαι νὰ τὸ προσδιορίσω ἀκριβῶς. Ἀλλ' ἀπέχει πολὺ ἡ Κρέβα ἐκ τῆς Ἐπικύλειος Δουδέλης, ἡ ὁποία κείται μετὰ τῆς Πήδης καὶ Μαδλιωνος, καὶ ἐγκραίσθη βεβαίως ὑπὲρ τὴν μίαν ἡμέραν ἵνα διέλθω τὸ διάστημα τοῦτο διὰ τῶν δυσβάτων ὁδῶν τῆς μεσημβρινῆς Σκωτίας. — Καὶ ὅμως ὅτε ἠγέρθησιν Στέφανε, εὐρέθησιν ἐνώπιον τῆς ἐπέλευσος τῆς μητρός μου, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλλεν ἀπέναντι τῶν μειδιώντων λόφων τοῦ Αἰδερ. Ἡμεῖθ δ' ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ὀδοπορικῇ ἀμαξίᾳ ἡμῶν. Ἡ Ἀρξίετη ἐκοιματὸ ἀκόμα.

Οἱ ἵπποι τῆς ἀμαξίας ἦσαν ἀπεξυγυμμένοι, καὶ ἐργάζοντο ἄφαντοι ὡς καὶ ὁ ἥνιοχος.

Ἦθον εἰς τὰς κυκλίδας τοῦ περιβόλου καὶ ἐφώνησα. Ἡ ἀδελφὴ μου μεταφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπιπέσασα δὲ ἐξέριψε τὸ πρῶτον αὐτῆς βλέμμα πρὸς ἐμέ.

— Φράγκη, εἶπεν, ἐνθυμούμα... ἠξέουρω... Πρέπει νὰ ἀποθάνω.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδέποτε ἤκουσα τὴν δυστυχῆ Ἀρξίετην προσφέρουσαν λέξιν. Ἐμαρτίνε

το βραδέως μετὰ τῆς μητρός μου καὶ ἐμοῦ φωνουμένη ἐκ τῆς συναίσθησός τοῦ προστριβέντος ἀνείδους. Ἐύλατο κατὰ τῆς ὥρας ἡμέρας ἐπήγειν εἰς τὸν περιβόλον καὶ ἐκάθαστο ὑπὸ τινι δέντρῳ. Αἱ ὄραι παρήρχοντο καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι. — Ἡ μήτηρ μου τὴν ἠκολούθει κλαίουσα, καὶ κατετήκετο βλέπωνσα αὐτὴν οὕτως ἀποθνήσκουσα.

Ὅτε ἦλθε τὸ φθινόπωρον, αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἐξέλιπον. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν περιβόλον, καὶ ἡ ἀνακλιθὴ τῆς ἐξηθένη.

Ἐσπέρην τινὰ μὰ: ἐκάλεσεν διὰ νεύματος, τὴν μητέρα μου καὶ ἐμὲ, παρὰ τὴν μακρὰν ἔβραν τῆς, καὶ ἀφ' οὗ ἐκαθήσασιν πλησίον αὐτῆς, ἐθῆκε τὰς χεῖρας τῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν μας, καὶ ἐμειδίσα πρῶτον ἡδὴ φωνῆσιν ἀπὸ δὲ μὲν ὄν. Ἐπειτα δ' ὕψωσε τοὺς μεγάλους κυκνοὺς αὐτῆς ἐς θλίμους πρὸς τὴν οὐρανόν.

Ἡ μήτηρ μου ἐγονυπέτησε καὶ ἐδαήθη. — Στέφανε, ἡ Ἀρξίετη ἦτο νεκρὸ!

Δὲν εἶχον ὅμως περιμένειν τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ νὰ μεταχειρισθῶ ὁιαδήποτε μῆσα διὰ τῆς ἀστυνομίας, καὶ τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς μου ἐμπικρῶς εἰς τὴν θεῖον σου τὸν Μακ-Φαρλάνην ὡς ἔρχοντα τοῦ κοιμητήριου τοῦ Δουαροῦ, ἐπιστολὴν ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ, ἐν ἧ ἐξέθετον ὅλα τὰ μέρη τοῦ μυστηρίου τοῦ συμβάντος ἡμῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνεφέροντο κατ' εὐθείαν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματος τῶν Πέρσηθαλ.

Ὁ θεός σου, Στέφανε, μοι ἀπεκρίθη δι' ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν δικαίως δύναμαι νὰ ὀνομάσω ὑπερφύγην, ἵνα μὴ χαρικτηρίσω αὐτήν α σκληρότερον, δι' ἧς ἤρνετο νὰ κἀν ἀνάκρισιν διὰ τοσούτον περὶ ὁδοῦ, ἀπίθανον καὶ ἀδύνατον συμβάν!...

Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ ἐπέμεινα κατεπιγόντως καὶ ἀποτόμως, ἡ κατ' οἶκον ἐρευνῆ ἐγένετο. Ἦρχετε καὶ ἐτίθεισεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ῥάνδολφ Γράμ μετὰ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου ἐκείνου ἐν ᾧ εἶχε κατακλιθῆ ἡ ἀδελφὴ μου.

Ἡ δὲ ἐπιφασίσθη κατὰ πρῶτην συνεδρίασιν, διότι καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν πρῶτων στίχων τῆς ὁ καταγερῆς μου ἐκρίθη ἐσφαλμένη.

Τῶντι δὲ ἡ κλίμαξ τὴν ἵπτιαν ἀνέφερον ὡς χρησιμοποιήσασιν εἰς τὸ νὰ καταβῶ, δὲν ὑπῆρχεν. Εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ὄπισθεν τῆς θύρας ὕψουτο λίθινος τοίχος ἀκαμψόβουλος ἀρχαϊκώτατος. Ὡς πρὸς τὰ ὑπόγεια δὲ εἶκοσι μάρτυρες ἐκάρυξαν ὅτι οὐδέποτε εἶχον ἀκούσει περὶ αὐτῶν.

— Καὶ ἐγὼ ἤθελον κερῖσαι τὸ αὐτὸ, Φράγκη εἶπεν ὁ Στέφανος.

— Σε πιστεύω, Μακ-Νάβη! ἴσως ἀδικῶ τὸν Κ. Μακ-Φαρλάνην... Καὶ ὅμως ἡ βεβηλωμένη ἐκείνη ἐκκλησία κείται ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν ἐπαυλίαν τῆς Κρέβης!... Ἀλλὰ δὲν εἶναι καιρὸς νὰ διασαφίσωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ πρὸς ἵται νὰ σκερθώμεν ἄλλο ἢ νὰ λύωμεν ἀνίγματα...

— Ἐγὼς σκοπῶ ἀκόμα νὰ μοιμαχηθῶς κατὰ τοῦ μαρκιστοῦ δὲ Ῥιο-Σάντου;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος.

Ὁ Φράγκης ἔκαμε κίνημα χαρῆς.

— Ἐγὼ δὲ, ἠρώτησεν ἐντόνος, φρονεῖς ὅτι θέλω δυνηθῆ ἐντὸς ὀλίγου νὰ μονομαχήσω πάλιν;

— Σὺ, Πέρσηθαλ; εἶπε μετὰ ψυχρότητος ὁ Στέφανος: — οὐδὲ σὺ θέλεις πλέον προτείνειν τὸ ξίφος σου κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Τὸ ξίφος, φίλε, εἶναι ὄπλον μόνον κατὰ τιμίου ἀνδρός... Κατὰ δὲ τοῦ Κ. μαρκιστοῦ δὲ Ῥιο-Σάντου χρειάζονται ἄλλα μέσα... Ἐννοῶ, τώρα ὅτι ἡ καταχθόνιος ἐκείνη σκηνή, ἥτις συνέβη παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν σου διὰ νὰ ἀπατήσῃσιν τὸν Ἰάκωβον Τρέβωρ, εἶναι μηχανορραφία τῆς Αἰθουσίας Του.

— Φρονεῖς τοῦτο!... ἤρχισεν νὰ εἴπῃ ὁ Φράγκης.

— Φρονῶ καὶ ἄλλο πρῶγμα, ἀνεδῆξεν ὁ Στέφανος. Ὑποψία τις τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀπομακρύνω καθίσταται δι' ἐμὲ βεβαίωτης... Δύνασαι νὰ γνωρίσῃς τὸν μοναχὸν ἐκείνον τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον δόκτορα ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Κρέβης;

— Δὲν ἠξέουρω... Ἀλλὰ διατί;

— Ἡ φαντασία μου ἵπταται ταχέως, ἐψήθησεν ὁ Στέφανος, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ δόκτορ Μούρς... εἰς τῶν πρῶτων ἰατρῶν μας... πηγαίνει νὰ συμπύνη καὶ συγχορεύῃ μετὰ ληστών ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς Παναγίας... Ἀλλ' οὐχ ἦττον ἡ ἀπάπειρα τῆς δολοφονίας δὲν εἶναι ἀμφισβητήσιμος... Καὶ διατί ὁ δόκτορ Μούρς ἤθελεν ἀποπειραθῆ νὰ σὲ φονεύσῃ, Φράγκη; προσέθηκεν ὁ νέος ἰατρὸς ἀποταθείς αἰφνης πρὸς τὸν Πέρσηθαλ.

— Μοι λέγεις περὶ τούτου, Στέφανε; ἀλλ' ὁ μαρκιστοῦ δὲ Ῥιο-Σάντος ὅστις εἶχε φρεσίσθ τῆς ζωῆς μου.

— Ὡ! πάντες οἱ μεγάλοι ὑποκριταί, διεκοῦφεν αὐτὸν ὁ Μακ-Νάβης, ἔχουσιν ἀπέριους δεξιότητας εἰς τὰς παραστάσεις αὐτῶν... καὶ ὁ μαρκιστοῦ, ὡς νομίζω, εἶναι μέγας θεατρικὸς ὑποκριτής... Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι ἐπιφοβὸς ἐχθρὸς, διότι μεταχειρίζεται πᾶν ὄπλον...

— Δὲν ἔχουμεν ὅμως ἐναντίον αὐτοῦ εἰμὴ μίσος καὶ ὑποψίας, εἶπεν ὁ Φράγκης.

— Μίσος ἀδιάλλακτον, καὶ τρομερὰς ὑποψίας, Πέρσηθαλ!... Δός μοι τὴν χεῖρά σου... ὁ σφιγμὸς σου εἶναι καλός... δύνασαι ἀπὸ σήμερον τὸ ἐσπέραι νὰ ἀρχίσῃς τὴν μάχην!...

— Ἐξηγήσου, Στέφανε.

— Ὅθ φωνάζω τὸν Ζάκην... Εἶναι ἑπτὰ ὄραι καὶ ἡμισία... Κατὰ τὰς ὀκτὼ θὰ ἦμεθα εἰς τὴν Ὀδὸν τοῦ Ἀντιβασιλέως...

Ὁ Ζάκης ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωρλίου.

— Ἐνδύσε τὸν ἀφέντη σου, τῷ εἶπεν ὁ Στέφανος.

Ὁ Φράγκης ἐκπεπληγμένος δὲν ἀντέτεινε. Δὲν ἠσθάνετο ἄλλο ἐκ τῆς πληγῆς του εἰμὴ ἀρκετὰ μεγάλην ἀσθένειαν.

Ὅτε δ' ὁ γέρον ὑπηρέτης τὸν ἐνέδυσεν, ὁ Στέφανος ἐπανέλαθεν.

— Βίπὲ νὰ φέρουν μίαν ἀμαξίαν, Ζάκη.

— Ἀλλὰ θὰ μοι εἴπῃς ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σου Μακ-Νάβη; ἠρώτησεν ὁ Φράγκης.

Ὁ Στέφανος ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἐθλίψεν.

— Φίλε, εἶπε μὲ ἀτάραχον σταθερότητα, μέλλομεν νὰ ἀρχίσωμεν τὴν πάλην πρὸς ἀφελὸς του κατὰ πρῶτον... Ἐπειτα θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἀράδα μου... Πρέπει νὰ λάβῃς ἰδιαιτέραν συνδιαλέξιν μετὰ τῆς Μιςς Μαρίας Τρέβωρ.

— Τὸ ἐπιθυμῶ... τὸ ἐπιθυμῶ ἀντὶ τῆς ζωῆς μου Στέφανε; ἀλλ'...

— Ἀκουσέ με, σὲ παρακαλῶ... ἡ συνδιάλεξις αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ πρῶτη προσβολὴ κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ... Ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦ νὰ τὴν ἐπιτύχωμεν; Δὲν ἔγω κινῶν βέβαιον — ἡ λαϊκὴ ὄμιλος ἰσχυρῆς εἶναι ἀντίζηλος, καὶ πηγαίνομεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς.

Κεφ. ΚΑ'. Μικρὰ Ὁμηγυρία.

Τὴν ἔσπέρην ἐκείνην ἦτο μικρὰ συνναστροφὴ ἐν τῷ Οἴκῳ Τρέβωρ. Ὁ λόρδος Ἰάκωβος ἐπαίξεν οὕτω μετὰ τοῦ δόκτορος Μύλλερ οὕτως ἡμευτος ἀπάθεια εἶχεν ἐπιφέρειν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ λόρδου Στεαύρτου καὶ τοῦ Σιρ Ἀρχαδίου Κομπαστικίου, τοῦ ποιητοῦ τοῦ στέμματος.

Ἡ λαϊκὴ Καμβέλλη περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τῶν φίλων αὐτῆς, ἐξ ὧν ἔλειπε μόνον ὁ μαρκιστοῦ δὲ Ῥιο-Σάντος καὶ ὁ ὥραιος ἱππότης Ἀγγελος Βέμβος. Ἡδυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν περὶ αὐτὴν πολυάριθμα πρόσωπα τὴν λαϊκὴν Στεαύρτην καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς, τὴν ὥραϊαν καὶ εὐθυμὸν Ἀρταμιν, τὴν λαϊκὴν Μαργαρίταν Οὐαουερπεμπιλοῦδη, βαρονέσσιν, τὴν καυθὴν Κικελίαν Κέμπην, τὸν σιρ Παῦλον Οὐαυερπεϊλδον, τὸν λόρδον Ἰωάννην Τάντιβην τὸν φιλιππόδρομον, τὸν υποκόμητα δὲ Λανταύερν Λούκην, καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη.

Ἀπὸ πέντε ἡμερῶν ἡ Μαρία Τρέβωρ ἦτο κλεισμένη ἐντὸς τοῦ δωματίου αὐτῆς; ἀλλὰ τὴν ἔσπέρην ταύτην κατέβη εἰς τὴν αἴθουσαν ἵνα συνδιαλέξῃ μετὰ τῆς Μιςς Ἀρτέμιδος Στεαύρτης, τῆς καλλίστης φίλης τῆς.

Ἡ δυστυχῆς Μαρία ἦτο ἀσθενεστάτη καὶ πολὺ μεταβεβλημένη! Τὸ ἀσθενὲς σῶμά τῆς ἐφαίνετο κλινὸν ὑπὸ τὸ βῆρος σκληροτάτης ἀγωνίας, καὶ δὲν ἠδύνατο τις νὰ παρατηρήσῃ ἄνευ οἴκτου τὴν μεγίστην ὀχρότητα τοῦ χρώματος αὐτῆς.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς φίλης τῆς ὑπῆρχε σφοδρὰ ἀντίφασις. Ἡ μίςς Στεαύρτη ἦτο Οὐαλλιανὴ ἔχουσα χροῖμα ὑπομελάγχρουν, σφραλισμὸς μέλανα, στόμα ἐρυθρὸν, καὶ ὀλίγον μέγα, οὐτινος τὸ φαιδρὸν καὶ πονηρὸν μειδίωμα καθίστα αὐτὴν θελοκτικὴν. Ἡ καστανόχρους αὐτῆς κόμη ἀπαύγαζε τὰς χρυσοειδεῖς ἐκείνας φωτασκιάσεις, αἵτινες φαίνονται ἰδιαίτως εἰς τὴν ὥραιότητα τῶν Βρετανῶν, καὶ ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἐκλείπει ἡ λαμπρό-

της τῆς μετὰ τοσούτου χρόνου ἐπαινουμένης Ισπανικῆς κόμης. Αἱ ὄψεις αὐτῆς ἦσαν μέλαινα, τοσοῦτοι δὲ καὶ προυχώρουν λεπταὶ μέχρι τῶν μακρῶν βοστρύχων τῆς κόμης αὐτῆς. Ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς ἐφαίνοντο οἱ ζωοὶ γλαστῶν τῶν ἀφελῶν καλλωπιστρίδων τῆς Καρναρόνης, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ὠσειδοῦς καὶ ἐλίγον στρουγγύλου προσώπου τῆς ἐξαίχον ἐλίγον ὡς διὰ τὰ δεξιῶσι τὴν καλλιτὴν καταγωγὴν τῆς. Ταῦτα δὲ πάντα πρὸς τὴν λαμπρῶς τὴν ὑγείαν, τὴν εὐθυμίαν, τὴν πανουργίαν, τὴν νεότητά, τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀγαθότητα αὐτῆς.

Ἡ δὲ Μαρία διήγειρε θλίψιν βλέπουσα περὶ ἐαυτήν. Ἡ ἀβροτέρα καὶ μάλλον ὑπερέχουσα ὠραιότης αὐτῆς ἐμυθολογετο ἐξαιετομένη ὑπὸ τῆς ἐκθαμβώσεως λαμπρότητος τῆς φαιδρῆς φίλης τῆς. — Ἐπειτὰ δ' ἐπέκειτο τοσούτου πάθος ἐπὶ τοῦ ὠχρανθέντος προσώπου τῆς, τοσαύτη ἀμηχανία ἐπὶ τοῦ ἐσθεμένου βλέμματος αὐτῆς! καὶ οἱ πελιδνοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς διακίρουν πὰ ἴχνη τοσούτων δακρῶν!

Αἱ δύο νεάνιδες διελέγοντο ἰδιαιτέρως. Ἡ δὲ λοιπὴ διήγουσε ἦτο περὶ τὴν ἐστίαν ὑπὸ τὴν προσομίαν φυσικῶ τῶ λόγῳ, τῆς λαίδης Καμβέλλης.

Ἡ συνδιάλεξις προυχώρει μεταβαίνουσα ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν, καὶ ἀπορρογῶς ἐφαπτομένη πλείστον παρόντων ἢ παρελθόντων ἀντικειμένων. Ἡτο συνδιάλεξις, ἡ δὲ συνδιάλεξις, τὸ δέποτε δάκνεται νὰ ὀρισθῆ σαφῶς, ἀλλὰ θέλει ἢ ἀποκηρῖζει κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἡ λαίδη Καμβέλλη ἐκράτει διὰ τῆς ἐξουσιωμένης χειρῶς τῆς πὰς ἡμέρας τῆς συνομιλίας καὶ ἐπειδὴ κατέχετο ὑπὸ σταθερῆς ἰδέας, ὁ διάλογος ἐπανήχθητο περιοδικῶς εἰς τὴν μακαρίσιον δὲ Ρισ-Σάντον.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν τὴν εἶδον εἰς τὸν Περίβολον, εἶπεν ὁ λόρδος Ἰωάννης Ταντιβῦς—εἶναι τῶρα... σταθῆτε... πέντε ἡμέρας, σὰς βεβαίω!

Δὲν φαίνεται εἰς κενὸν μέρος, προσέθηκεν ἡ λαίδη Μαργαρίτα, οὔτε εἰς τὸν Περίβολον οὐτ' ἄλλου.

Αὕτη εἶναι ἐκλεψὶς ὀλική! ἐψήφισε καθαρῶς ὁ μικρὸς Γάλλος Λαντούρης Λούκις— σὰς ὁμιλῶ σπουδαίως.

Ἀγαπητέ, ὁμιλεῖτε πάντοτε σπουδαίως, εἶπεν ὁ φιλιππόδρομος ἀνιψῶν τὸ ἀκαμπτον περιδέρκιον τοῦ περιλαίμιου σου.—Ἡδὲ πέντε ἡμερῶν ὁ μακαρίσιος ἐκάθητο ἐπὶ Κιττα-Βέλλης τῆς λευκῆς φουδάρας του, ἥτις ἐκέδησε τὸ στροτελευταῖον βραχέιον εἰς τὸ ἵπποδρόμιον Ἐψομι. τὴν προσηγορευμένην ἡμέραν ἐκάθητο... Ποῦς ἐκαί, σὶρ Παῦλος;

Ἡμῶν, μυλόρδε! Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν βεβαίως, κυρία, ὅτι ὁ μακαρίσιος δὲν φαίνεται εἰς κενὸν μέρος, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη τοσούτον τοῦ κήλου τῆς μυλίδης (ὁ σὶρ Παῦλος ἐγμετέτησε τὴν ἀδελφὴν τοῦ λόρδου Τρέβουρ,) καὶ φαίνεται ὅτι ἀδιαιθεσία...

—Νὰ πὰρ ὁ διάβολος! ἐμορμύρισεν ὁ φιλιπ-

πόδρομος. Μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ δὺς λεπτῶν βαρῶνος μοὶ ἀπεκρίθη πολὺ ζηρᾶ.

Ἡ ἀξιώτιμος νεανὴς Κικέλη Κέμπη ἐκίνησε μετὰ χάριτος ἀκαταμέτρητον ζεῦγος βοτῶν ἐκ ξανθῶν βοστρύχων, οἵτινες ἐκυματίζοντο ἐκ τοῦ μετώπου ἐπὶ τῶν ὠμων αὐτῆς.

—Ὁ Κ. μακαρίσιος δὲ Ρισ-Σάντος δὲν εἶναι ἀσθενής, εἶπε κνίζουσα τὰ ὠραία καὶ βοδοειδῆ χεῖλη τῆς, καὶ διηγούνται παραδόξα πράγματα περὶ τῆς μεγάλῃς οἰκίας του τῆς Πλατείας Βελγράβης.

—Καὶ τί λέγουν, φῶς μου; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ λαίδη Μαργαρίτα.

—Ὡ κυρία μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀξιώτιμος Κικέλη Κέμπη, κνίσασα ἐπὶ μάλλον τὰ χεῖλη τῆς—πρὶν ὑπανδρευθῆν αἱ νέαι δὲν πρέπει νὰ φαίνωνται τόσον πολυμαθεῖς εἰς τὰ τοιαῦτα πράγματα.

Ὁ φιλιππόδρομος κατέπνευσε καγγαυμὸν ἐντὸς τοῦ περιλαίμιου του, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ μίε Φρασκίτα, ἡ ὑποκίτρινος ἵππος του δὲν ἤθελεν ἀποκηρῖθῆ καλλίτερον.

Ὁ Λαντούρης Λούκις ἐχαιρέτησε δι' ἐρασμίου τρέπον, καὶ εἶπεν.

—Κυρία, τὸ φηπιδόν σας εἶναι θελατικώτατον ὁμιλῶ...

—Σπουδαίως! εἶπεν ἀποπερατῶν τὸν λόγον ὁ ἐκδικητικὸς φιλιππόδρομος.

—Ὁ λόρδος Ἰωάννης ἐνόησε τί ἤθελον νὰ εἶπω, κυρία μου... Τῷ ἐμπίετο εὐφύην. Ἐ δὲ! ὁ προσφιλέστατος οὗτος Ρισ-Σάντος δὲν εἶναι ὁ μόνος λευπαχάτης... Δὲν φαίνεται πλέον διόλου οὐδ' ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεστερ... Λεῖπουν καὶ οἱ δύο ἀστέρες μας ἐν ταῦτῳ.

—Ἐποκίμω, εἶθε πάντοτε μετριώρων.

—Ὅχι, τῆ ἀληθείᾳ, κυρία μου, εἶθε πολλὰ καλῆ, ὁμιλῶ... Ἐμπρός, λόρδε, Ἰωάννη, τελείωσε τὸν λόγον μου.

Ὁ Ταντιβῦς μηκυρίσας ἐμορμύρισεν. Νὰ πὰρ ὁ διάβολος!—Ἄν ὁ Λαντούρης Λούκις ἦτον... ἄλογο ἤθελεν ὑποστῆ παραδειγματικὴν τιμωρίαν. Ἀλλὰ τὸ ἀεικνητὸν οὐρανὸς ζάκι δὲν ἤθελε δύνασθῆ νὰ κἀμῃ τριποδίζων οὐδὲ τὰ ἡμισυ τοῦ γέροντος τοῦ ἵπποδρομίου τῆς Νέας Ἀγορᾶς.

—Σπουδαίως! προσέθηκε θριαμβητικῶς—ὁ λόρδος Ἰωάννης δὲν ἤθελε νὰ με βοηθήσῃ... Καμμία ἀπὸ υἱας, κυρία, ἤκουσε περὶ τοῦ προσφιλοῦς τούτου Βρίαντος δὲ Λάνσεστερ;

—Ὅχι, ἀπὸ τῆς περιφάνου κωμωδίας τὴν ὁποῖαν μάς παρέστησαν εἰς Κόβον-Γάρδεν, ἀπεκρίθη ἡ λαίδη Καμβέλλη.

—Διὰ τὴν ὁποῖαν, προσέθηκεν ἡ λαίδη Μαργαρίτα, ὁ κόμης τοῦ Ἀσπροπύργου ἦτο δύο ἡμέρας κλινήρας.

—Λέγουν ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος, ἐψήφισεν ἡ Κικέλη Κέμπη, ἐρῶντως ὑπερμέτρως.

—Shocking (Φρικτὸν)! ἐπέπληξε ψιθυρίζουσα ἡ Μαργαρίτα.

—Ὁ ἔρωσ εἶναι τὸ μόνον ἀληθὲς ἀγαθὸν ἐπὶ τῆς γῆς, κυρία, ἀπήγγειλε μακρόθεν ὡς ἀπὸ βή-

ματος ὁ ποιητὴς τοῦ στέμματος—εἶναι ἀπὸ βόρεια ἄυλος ἐξεργασμένη ἐκ μιᾶς καρδίας ἵνα μεταβῆ καὶ θέλῃ ἄλλην καρδίαν πρὸς ἀόρατος, σπῆρος τῆς ψυχῆς...

—Ζῆρ Ἀργγᾶτις, διέκοψεν αὐτὸν ἡσώγως ὁ δάκτωρ Μύλλερ ντὲν μπράκειται ἐντὸς περὶ ψυχῆς, ἀλλὰ περὶ μπίκε... Ἐγγὼ παίζω μπίκε, Ζῆρ Ἀργγᾶτις... φάντε μπίκε!

—Διὰ τὴν ἀναισθησίαν τοῦτον ἐλθμονήθη ἡ ἀνάριστος, λέξις τὴν ὁποῖαν μετεχειρίσθη ἡ Κικέλη Κέμπη. Νὰ ὁμιλῆ περὶ ἔρωτος εἰς ἡλικίαν δεκαεπτά ἐτῶν πρὸς ἑνδεκα μῆνας!...

—Φαντασθῆτε, ὠραία κυρία, ἐπανέλαθεν ὁ ὑποκίμης δὲ Λαντούρης Λούκις, ὅτι τὸ ἐσπῆρας ἐκείνο ὁ Βρίαν ἤθελσε νὰ με γρονθοκοπήσῃ...

—Καλὴ ἰδέα! εἶπε κατ' ἐαυτὸν ὁ Ταντιβῦς.

—Εἰς τὰ προσύλιον τοῦ Θεάτρου. Ἡμῶν μέ... μίαν κυρίαν, μυλίδαι.

—Μὲ τὴν σινδῶρα Βρούττα, εἶπεν ἡ ἀδιόρθωτος Κικέλη Κέμπη—χρῆσαι καλὰ! ἀλλὰ ἔχει ἀσχημα γόνατα...

—Ὡ κυρία μου! ἀνεβόησεν ὁ Λαντούρης Λούκις ἀκατάλαστος.

—Μὲ ἄλλους λόγους, τῷ εἶπε κρυφῶς εἰς τὸ οὐς ὁ Ταντιβῦς ἡ σινδῶρα ἔχει γοναταλίαν ἀγαπητέ μου... Τὴν παρελθούσαν ἀνοίξιν, ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὴν σινδῶρα Ἀθῆρην καὶ τὴν ταλαίπωρον Ἰπερηφάνειαν διὰ τοῦτο...

—Ὡ μυλόρδε! εἶπεν ὁ Λαντούρης Λούκις.—ἠμπαρεῖτε νὰ παραβάλλετε... Ἀλλὰ δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποκηρῖσῃ πολλὴν εὐγένειαν εἰς τὴν αυναίκαστροπὴν τῆς δυστυχούς Ἰπερηφάνειας καὶ τῆς σινδῶρας Ἀθῆρης... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κυρία μου, ὁ Βρίαν ἔθεσε τὸν γρόνον του ἐπάνω εἰς τὸν λαίμον μου. Μίαν στιγμὴν ἀκόμη, καὶ ἤθελα εὐρεθῆ ἐντὸς τοῦ χάνδακος.

—Εἶναι προμερῆς ἐξαλλος, εἶπεν ἡ λαίδη Μαργαρίτα με θαυμασμὸν.

—Διηγῆσαι μάς λοιπὸν τοῦτο, κύριε δὲ Λαντούρη Λούκις, προσέθηκεν ἡ λαίδη Καμβέλλη—ὁμολογήσατε, κυρία μου, ὅτι χωρὶς τὸν ὑποκίμωτα... καθὼς καὶ τὸν λόρδον Ἰωάννην Ταντιβῦν, ἠθέλωμεν εἶσθαι ἐρημοὶ καὶ ἐγκαταλειμμένοι.

Αἱ κυρία ἐχαιρέτησαν.

—Λοιπὸν ἀγαπητέ, διηγῆσαι! εἶπεν ὁ φιλιππόδρομος με περιλυσὸν ὑπομονήν.

Ἡρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν ἀνακνηστικὸν ὅτι ὁ λόρδος Ἰωάννης Ταντιβῦς εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους ἐξωτερικὸν σχεδὸν ὑποφερτὸν. Δὲν ἤργησε τὸν περιφρῆμον τρέπον τῆς ζωῆς του εἰνὰ τὸν Φεβρουάριον, ἵνα παρεκοθῆ τὸν Ἀπριλίον εἰς τὰς πρώτας ἵπποδρομίας. Τὸν Ἰανουάριον λοιπὸν ἦτο τζέντλεμαν ὡς καὶ πὰς ἄλλος, ἔχων τὴν κόμην ἐναερίον, περιλαίμιον ὑψηλῶτατον καὶ ὑπερμέτρως καλαρισμένον, ἐπενδύτην κοντὴν καὶ στεγνὴν, ὑπενδύτην τοῦ συρμού, φανορίτας ὑπεξάνθους καὶ ὀρθωμένους πρὸς τὰ ἔμπρος.

Κατὰ τινὰ ἰδιότητα μόνον διεκρίνετο ἐκ τῶν ἀ-

πλῶν θνητῶν ὅτι ἐκάθητο κίπτεον ἐπὶ τῆς ἔδρας του, καὶ εἶδεν εἰς τὸ ἀμορφοῦ σῶμά του συνεχῆ τάλαντωσιν, ὡσάντι εἶχεν ὑπὸ τὰ σκέλη του τὴν μίε Φρασκίτα. τὴν Ἰποτείνουσαν ἢ τὴν δυστυχῆ Ἰπερηφάνειαν.

Ὁ φιλιππόδρομος εἶχεν ἐφεύρει τὸν συνεχῆ τριποδισμὸν.

Ὁ ὑποκίμης Λαντούρης Λούκις ἀφοῦ περιέμεινε νὰ τὸν παρακαλέσωσιν ἀρκούντως ἐκήρυξεν, —σπουδαίως—ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ἦτο ἀξία νὰ διηγηθῆ αὐτὴν, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν εἶπεν ὀλοάκρον μὴ λησμονήσας μὴδὲ τὴν ἀπόλειαν τοῦ προσφιλοῦς διόπτρου του.

Ἐκήρυξαν δὲ ὅτι τὸ ἀνέκδοτον ἦτο θαυμασίον καὶ μόνος ὁ Ἰωάννης Ταντιβῦς δὲν πύχρισθη ὑπερμέτρως.

—Νὰ πὰρ ὁ διάβολος! εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, διὰ τὴν ἡνικὴ περιεργον τοῦτο, ἔπραπε τοῦλάχιστον νὰ τοῦ σπῆσῃ τὸ πρόσωπον με ἓνα γρονθοκόπημα!

—Ἡζούρω καὶ καλλίτερον ἀπὸ τοῦτο, κυρία μου, ἀνεβόησεν ὁ Λαντούρης Λούκις, τὸν ὅποιον ἐβελγὸν καὶ ἀνευρημία!—ὁ ἀγαπητὸς οὗτος Βρίαν, δόξῃ τῷ Θεῷ, ἔδυνατο μόνος νὰ προμηθεύῃ ἀνέκδοτα εἰς ἅλας τῆς αἰθούσας τοῦ Λονδίνου!...

—Μετὰ τοῦ Κ. μακαρίσιου δὲ Ρισ-Σάντου καὶ ἡμῶν, ὑποκίμω, εἶπεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ λόρδου Ἰωάννου με ὕψος ἐν ᾧ ὑπεκρύπτετο ἀνεπαίσθητος χροιά εἰρωνείας ὑπὸ ἐρασματώτατον ἀκατάλαστον, —πληροῦ τῆ ἀληθείας πᾶσαν συνδιάλεξεν ἡμῶν... Δὲν εἶναι ἀληθὲς, κυρία μου...

—Βεβαίως, ἀπεκρίθη ἡ λαίδη Στεμάρτη.

—Ὁμιλοῦσι πολὺ περὶ τῶν Παρισίων! προσέθηκεν ἡ λαίδη Μαργαρίτα ὀλοαυτοπεριπλογούδη—ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ ἔχουμεν τὸ ἄνθος τῶν Παρισίων.

—Αἱ κυρία μου... αἱ μυλίδαι!... τῆ ἀληθείας... τῆ ἀληθείας! εἶπεν ὁ μικρὸς Γάλλος χαριετῶν κυλιωτέρως πᾶσαν τὴν συναναστροφὴν μετ' ἐνθουσιασμῶ— με κολακεύετε!... Δὲν εἶμαι ἄξιος... ὄχι, σὰς βεβαίω!— ἀλλὰ ἔχει ὁμιλῶ...

—Ὁμιλεῖς πολλὰ, κατρωμένον πωλόριον! εἶπε κατ' ἐαυτὸν ὁ φιλιππόδρομος ὅστις ἐπέθυμε νὰ διηγηθῆ τρελοῦσιν ἵπποδρομίας (steapie chase) κατ' ἣν εἰκοσιδύο ἵπποι ἐρανεύθησαν ἐκτὸς τῶν κυρίων ἵππων.

—Ἀκούομεν ἀπεκρίθη ἡ λαίδη Καμβέλλη.

—Τῆ ἀληθείᾳ, κυρία μου, τοῦτο εἶναι νέον... Συνέθη πρὸς τριῶν ἐβδομάδων τοῦλάχιστον, ἀλλ' αἱ ἐρημερίδες δὲν ὁμιλήσαν περὶ αὐτοῦ κατ' ἴσασιν ἡζούρω... Ἰδοὺ ἡ ἱστορία... Ὁ ἀγαπητὸς οὗτος Βρίαν εἶχεν δειπνήσει τὸ ἐσπῆρας ἐκεῖνο ἐν τῆ λέσχῃ ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ πρίγγιπτος Δημητρίου Τολστόη τοῦ πρέσβους τῆς Ρωσσίας...

—Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμηναι σύζυγος τοῦ πρέσβους! ἐσυλλογίσθη ἡ ἀξιώτιμος Κικέλη Κέμπη.

—Ἡ ὑψηλότης Του πρέπει νὰ ἡζούρεται ὅτι πίνει ὡς Κουζάκος, καὶ ὅταν πῆν ὄθιον γίνεται μελαγχολικώτατος...

—'Ο οίνος! ανεβόησεν ἐκ τῆς θέσεώς του ὁ σὸς 'Αρκάδιος Κομπαστιζός' — ὁ οἶνος, τὸ πολυτίμητον τοῦτο νέκταρ τὸ ὁποῖον τὸ ἀστοργὸν κλίμα ἡμῶν ἀπεμάκρινεν ἐκ τῆς ψυχρᾶς χώρας ἡμῶν, ὁ οἶνος ἡ χαρὰ τῶν ἰσχυρῶν, ἡ δύναμις τῶν ἀσθενῶν, ὁ οἶνος τὸν ὁποῖον ἡ μυθολογία παριστᾷ εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τὸ σχῆμα ὠραίου νεανίου ἐστεμμένον διὰ πρασίνοιον κλημάτων, μειδιῶντα καὶ γλυκεῖας λέξεις προσφέροντα...

—Ντιάμπολο! ἀγγαπηντέ μου Γκομπάτσιγγο! διέκοψεν αὐτὸν ὁ γερμανὸς κάμων παραδόξους παρεκτροπὰς προφορᾶς' — ῥίχνεις γκαρὸ ἀμπάνω ζτὴ γκούμπα, μὲ ντὴ μπράσινα γκλήμαντὰ ζας!... Νταῦντο εἶναι ἀνομπόφορον, ταρτάτολ!

—'Η 'Εξοχότης Του, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Λαντούρης Λούκης, ἀναστενάζει κατὰ τὸ ἔκτον ποτήριον τοῦ κωμπανικοῦ οἴνου, χύνει δάκρυα κατὰ τὸ δωδέκατον, καταλαμβάνεται ὑπὸ λυγμῶν εἰς τὸ δέκατον ὑγθῶσον καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

—'Ο Λάνσσεστερ κατείχετο τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ὑπὸ τῶν θλιβεραῶν αὐτοῦ σκέψεων. Συνέψαλε μετὰ τοῦ πρίγκηπος μέχρι τοῦ δεκάτου ἐνάτου ποτηρίου. — Ὑπερβάντος τοῦ θροῦ τούτου, κυρία μου, ἡ 'Εξοχότης Του συνηθίζει νὰ θραύῃ τὰ πινάκια, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς τραπέζης...

—'Η Ὑψηλότης Του ὅμως πληροῖται διὰ τὴν ζημίαν τὴν ἐπιούσαν.

—'Ο Βρίαν δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, καὶ ἐπεθύμησε νὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς λυγμούς. Ἐκ τούτου λοιπὸν προέκυψε σοβαρὰ φιλονεικία. Συνεφώνησαν δὲ νὰ παρευρεθῶσι τὴν ἐπιούσαν εἰς Γρηνοῦγην, ὅπου ἐμελλον νὰ συμπλακῶσιν εἰς ἀνηλεῆ μάχην. Ὁ πρίγκηψ ἦτο μακρινῶδες, καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν, κυρία μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλος εἰς τὴν κόσμον ἐκτὸς τοῦ Βρίαντος ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ ἕνα Τάρταρον νὰ θραύῃ πινάκια κατὰ τὴν θέλησίν τω.

—Καὶ ἐμονομάχησαν; ἠρώτησεν ἡ μίξις Κικέλη Κέμπη.

—Φῶς μου λάβε ὀλίγην ὑπομονήν! ἀπήντησεν ἡ λαίδη Μαργαρίτα.

—Βαρυθεῖς νὰ ἀνθίσταται, ἐπανέλαθεν ὁ Λαντούρης Λούκης, ὁ πρίγκηψ ὅστις ἐβλέπεν ὅτι δὲν ἤθελε δυναθῆναι τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο νὰ θραύσῃ τὸ ἐλάχιστον σκεῦος, ἠγέρθη διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἄλλ' ὁ Βρίαν τὴν ἐμπόδισεν.

—Μυλόρδε, τῷ εἶπεν, οὐδὲν ἀπεχθέστερον γνωρίζω ἢ τὴν διὰ ξίφους μονομαχίαν καὶ τὴν διὰ πιστολοῦ.

—Δυνάμεθα νὰ μονομαχήσωμεν διὰ τῆς σπάθης, τῷ ἀπεκρίθη ὁ πρέσβυς.

—Ἐντροπή!... Ἐχομεν καὶ τὴν λόγχην... Ἄγαπατε διὰ τῆς λόγχης;

—Τί σημαίνει τοῦτο, κύριε. ἀνεβόησεν ὁ πρίγκηψ, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι περιεγέλων τὴν Ὑψηλότητά του.

—Σὰς ἐρωτῶ, μυλόρδε, ἀν σὰς ἀρέσκη νὰ μονομαχήσωμεν διὰ τῆς λόγχης;... Ἄλλ' ὄχι! τοῦτο

ὀμοιάζει μὲ τὰς ἀφελεῖς λογομαχίας, τὰς ὁποίας δίδουσι Σκωτοὶ τινες λόρδοι... Καθήσατε λοιπὸν, πρίγκηψ! Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὐρωμεν ἐμοῦ μέσον τοῦ νὰ φονευθῶμεν ὡσαν τὸ δικατὸν φρονιμώτερον.

—'Η 'Εξοχότης Του ἐκάθητε πάλιν. Ἐφεραν κωμπανικὸν, καὶ ἐπιον ἐτι περισσώτερον. Ὁ πρίγκηψ ἦτο οἰνοβαρὴς ὡς ὁ πρῶτος μαρκέσιος τῆς Ἰρλανδίας κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας αὐτοῦ. Ὁ Λάνσσεστερ ὅμως ἠδύνατο νὰ πῆ τὸν Εἰδελεξέριον πῖθον χωρὶς νὰ διασαλευθῇ ἡ ἀταραξία του.

—Μυλόρδε, εἶπε μετὰ ἡμίσειαν ὄραν, πρέπει νὰ κρεμασθῶμεν.

—Πολλὸ καλὰ! ἀνεβόησεν ὁ πρίγκηψ, ἄς κρεμασθῶμεν μὰ τὸν ἅγιον Νικόλαον!... Οὐδέτερον (παλληκάρη) φέρε δύο σχοινία, ἀν ἀγαπᾷς.

—Διατί δύο, μυλόρδε;... καταλαμβάνετε ὅτι πρόκειται περὶ μονομαχίας;... ἀρκεῖ ἐν σχοινίον. Ἄλλὰ χρειάζονται κύβοι. Θὰ παίξωμεν τίς τῶν δύο θὰ κρεμάσῃ τὸν ἄλλον.

—'Α! ἰδοὺ μία ἰδέα Λανσεστέρσιος! ἀνεβόησεν ἡ λαίδη Μαργαρίτα.

—Καὶ ἐκρεμάσθη κανεὶς; ἠρώτησεν ἡ ἀξιότιμος Κικέλη Κέμπη.

—Περίμενε λοιπὸν, φιλιτάτη μου!...

—'Ο πρίγκηψ ἀνεβόησεν. Εὐχαί ἐπανέλαθεν ὁ Λαντούρης Λούκης. Ὁ Βρίαν καὶ αὐτὸς ἦσεν τοῦ λοιποῦ φίλοι στενωτάτοι. Ἐφεραν κύβους ἔχασε δὲ ὁ Βρίαν, καὶ καταδικάσθη νὰ κρεμασθῇ.

—'Ο πρίγκηψ Δημήτριος Τολστός ἦτο παράφορος; τσαούτην χαρὰν ἠσβάνετο.

—Ἦτο περίπου μεσονύκτιον, ὅτε ὁ Βρίαν καὶ ἡ Ὑψηλότης Του ἐξῆλθον τῆς λέσχης, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἀλλήλων, καὶ διευσθύνθησαν πρὸς τὴν Πλατεῖαν Πορτλάνδην...

—Ἄλλὰ τέλος πάντων, εἶπεν ἡ ἀξιότιμος Κικέλη Κέμπη, ὁ Κ. δὲ Λάνσσεστερ δὲν ἐκρεμάσθη, διότι...

—Σὲ παρακαλῶ, ψυχὴ μου, ἀκουε! ἀνεβόησεν ἡ λαίδη Καμβέλλη! δὲν διηγείται κανεὶς ἄλλος τὰς ἱστορίας ὡς ὁ Κ. Λαντούρης Λούκης!...

—'Α! κυρία μου! ἐτραύλισεν ὁ ὑποκόμης, μὲ κολακεύετε, καὶ δὲν θὰ τολμήσω πλέον...

—Ἡ ἀξιότιμος Κικέλη Κέμπη ἐκλινε πρὸς τὸ οὐ; τῆς λαίδης Μαργαρίτας.

—Κυρία, ἐψιθύρισεν ἀποτόμως, μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ πάρτετε μαζὴ σας ὅταν ὑπάγετε πάλιν νὰ ἰδῆτε νὰ κρεμοῦν;

—'Ο τρουερός οὗτος; λόγος ἔκαμε τὴν λαίδην Μαργαρίταν νὰ σκιρτήσῃ ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς.

—Ἐντροπή! ψυχῆσα μου, ἐντροπή! ἀπεκρίθη, —εἰς τὴν ἡλικίαν σου!

—Φθάσας εἰς τὴν Πλατεῖαν Πορτλάνδης ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Ἀσπροπυργίτου, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Λαντούρης Λούκης, — διότι καταλαμβάνετε καλῶς, κυρία μου, ὅτι ὁ κόμης εἶχε τὸ μεριδιόντου εἰς ὅλα ταῦτα, — ὁ Βρίαν ἐξέβαλε τὸ περιλαίμιόν του καὶ ἀπέβριψε τὸ ἐνδύμα αὐτοῦ.